ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε ΑΡ. 217
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ
ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 50.— Ἑξάμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 50.— » Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν 5ην σελίδα.

Νέον ἀνέκδοτον μυθιστόρημα τοῦ κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ "ΓΚΑΡΣΟΝ,,

(ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ—ΣΜΑΡΑΓΔΑ)

Ἕνα ἐρωτικὸν εἰδύλλιον ποὺ πλέκεται σὲ μοναστῆρι ἀνδρῶν εἰς τὸ ὁποῖον μία νεαρὰ κόρη εἰσχωρεῖ, κρύπτουσα ὑπὸ τὸ ῥάσον τὸ φῦλον της, ὄχι ὅμως καὶ τὴν σαγηνευτικὴν εὐμορφιάν της.

ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΗΣ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΕΩΣ

Ἡ κυρία Ἀγγοῦλα Πλουταράκη καὶ ἡ κυρία Περσεφόνη Ποσειδωνιάδου ἦσαν κυρίες τῆς ἐποχῆς. Καὶ πῶς μπορεῖσαν νὰ μὴν εἶνε; Ὁ πόλεμος, τὸ μπακάλικο τοῦ ἀγαθοῦ κυρίου Πλουταράκη, τὸ ρουχαζῆδικο τοῦ ἀγαθωτέρου κυρίου Ποσειδωνιάδου συνετέλεσαν, βοηθούσης καὶ τῆς σχετικῆς στραβωμάρας τῆς τύχης, ὥστε μίαν ὡραίαν ἡμέραν αἱ δύο φιλεναδες νὰ λογίζωνται μεταξὺ τῶν τόσων καὶ τόσων ὁμοίων των ὀψιπλούτων.

Ἀλλὰ κάθε μία κατάστασις ἔχει καὶ τὰς ἀναλόγους ὀποχρεώσεις της. Καὶ ὅσον μὲν πρὸς τὰ ὑπόλοιπα—καμαριέρα, μαγείρισσα, χρυσαφικά, τουαλέττες, φασ-α-μαίν, *manicure*, ὀξυζενέ, ὀντουλάριομα, σοβατισμα καὶ χρυσὸ δοντάκι—ἀπεκτήθησαν παραχρῆμα.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἀνεκαλύφθη ὅτι ἀπαραίτητον προσὸν τῆς νέας των θέσεως ἦτο καὶ ἡ ἀπόκτησις ἑνὸς ἐραστοῦ.

Διότι πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ λογισθοῦν ὡς κυρίες τῆς «καλῆς τάξεως» ἂν δὲν εἶχαν καὶ ἀπὸ ἕνα ἐραστὴν ὅπως ἤξεραν ὅτι εἶχαν ὅλες αἱ ἄλλες κυρίες τῆς θέσεώς των;

Συνεφώνησαν λοιπὸν καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ καὶ ἐπεδόθησαν μετὰ ζήλου εἰς την ἀνεύρεσιν τοῦ ἀπαραιτήτου ἐραστοῦ ὅστις λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ὄχι ἀνθηρᾶς ἡλικίας των καὶ ὄχι καὶ τόσον σαγηνευτικῆς καλλονῆς των, ἦτο ὀλίγον δυσεύρετος.

Ἡ ὑσμονὴ ἐν τούτοις (ὅπως θὰ ἐμάθατε ἀπὸ τὴν Χρηστομαθειαν) καὶ ἡ ἐπιμονὴ τὰ πάντα κατορθώνουν. Καὶ μίαν ἡμέραν ἡ κυρία Ποσειδωνιάδου πρωτη εἶχε τὴν εὐχαριστησιν ν' ἀναγγείλῃ εἰς τὴν φίλην της ὅτι ἀπεκτήθη ὁ περιζήτητος, χωρὶς ἐν τούτοις ν' ἀναφερῃ ὅτι ἡ ἀπόκτησις αὐτὴ ἐκατευχθη οὐχὶ ἄνευ ὑλικῶν θυσιῶν (κάποιο κοστοῦμι κλπ.)

Ἡ κυρία Πλουταράκη τότε ἐβάλθηκε μὲ τὰ ὅλα της νὰ μὴν ὑστερήσῃ καὶ αὐτὴ διότι αὐτὸ ἦταν ζήτημα τιμῆς γι' αὐτήν.

Καὶ πραγματικῶς ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἔλαβε καὶ αὐτὴ την εὐχαριστησι ν' ἀναγγείλῃ θριαμβευτικῶς εἰς τὴν κ. Περσεφόνην ὅτι εἶχε ἐπιτύχει τὸ κοσούμενον.

Ἐπηκολούθησαν αἱ σχεδιαι περιγραφαὶ καὶ ἐξυμνήσεις αἱ ὁποῖαι ὅμως εἰς τὸ τέλος εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ διαφωνήσουν ἡ δύο φιλεναδες ἀφοῦ κάθε μία ὑκεστήριζε ὅτι «ὁ δικός της» ἦταν ὁ καλύτερος.

Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ μακρυὰ φιλογικεία στὸ τέλος κατέληξαν νὰ λύσουν τὴ διαφορά των μὲ ἕνα εἶδος πραγματογνωμοσύνης ἢ—ἂν προτιμᾶτε—αὐτοψίας. Τὸ μέσον ἦταν ἀλλούστατον. Θὰ ἔλυνε κρυφὰ ἡ κ. Ποσειδωνιάδου ραντεβοῦ εἰς τὸν ἐκλεκτόν της εἰς ἕνα ὡρισμένον μέρος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ παρευρισκετο καὶ ἡ κ. Πλουταράκη, καὶ κατόκιν θὰ ἐγίνετο τὸ αὐτὸ καὶ μὲ τὴν κ. Πλουταράκη.

Καὶ πράγματι ἔτσι ἔγινε. Ἐδόθη τὸ ραντεβοῦ ἐκ μέρους τῆς κ. Ποσειδωνιάδου, παρευρέθη καὶ ἡ κ. Πλουταράκη καὶ ἐκεῖ ἐν μέσῳ κοινῆς ἐκπλήξεως ἐξηκριβώθη μία μικρὰ λεπτομέρεια ἡ ὁποία ἀπέδειξε τελείως ἄβασιμον τὴν φιλονεικίαν τῶν δύο κυριῶν: Δηλαδὴ ὁ ἴδιος ἦτο ὁ ἐραστὴς καὶ τῶν... δύο.

Δὲν φανταζεσθε βέβαια ὅτι ἀπὸ τὴ μία ἕως τὴν ἄλλη διαφερε...

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

Η ΕΤΗΣΙΑ ΜΟΥ

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει εἰς τὴν ὅην σελίδα τὸ νέον μυθιστόρημα τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Παγίδας γιὰ Κορίτσια», τὸ ὁποῖον παρηκολούθησε πρὸ τριμήνου τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τῆς «Σφαίρας» ἔγραψεν ἐπίτηδες διὰ τὰς ἀναγνωστρίας καὶ τοὺς ἀναγνώστας μας τὸ μυθιστόρημα «Σμάραγδος—Σμαράγδα», εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάφερε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τὰς τελικὰς διορθώσεις καὶ μᾶς τὸ ἔδωσε πρὸς δημοσίευσιν.

Ὁ «Σμάραγδος—Σμαράγδα» εἶνε ἡ ἑλληνικὴ «ΓΚΑΡΣΟΝ». Ἐγράφη ἐπίτηδες διὰ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τῆς «Σφαίρας», *σύμφωνα μὲ τὰ γούστα καὶ τὰς ἀξιώσεις του.* Παρακαλῶ ὅλους νὰ τὸ διαβάσουν.

***

Ἐγκαινιάζω ἐπίσης ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν ὅην σελίδα μίαν νέαν στήλην, τὸς ἐπιστολὸς τοῦ νεοαφιχθέντος ἐκ Ζακύνθου συμπολίτου μας κ. Ἀντρῆα Μαντολάτου, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλα τὰ θάλγητρα τῆς πρωτευούσης, δὲν λησμονεῖ τὸ ἕτερόν του ἥμισυ—ὅπως ὅλλως τε καὶ κάθε τίμιος σύζυγος. Ὁ κ. Μαντολάτος, μὴ ἐμπιστευόμενος εἰς τὴν ταχυδρομικὴν συγκοινωνίαν, καὶ χάριν οἰκονομίας γραμματοσήμων, θὰ μᾶς παραδίδῃ καθ' ἑβδομάδα τὴν ἐπιστολήν του, τὴν ὁποίαν καὶ θὰ ὑπομοσιεύωμεν.

***

Ἔλαβα τὰ πρῶτα κομμάτια διὰ τὸν φιλολογικὸν διαγωνισμὸν ποὺ προεκήρυξα (ἕνα «πεζὸν ποίημα» σὰν αὐτὰ ποὺ γράφει ὁ κ. Ἔσσερος, ὄχι μεγαλείτερο τῆς μισῆς στήλης, προθεσμία μέχρι 31 Μαρτίου, βραβεῖα τρία: α΄. δρ. 100, β΄. δρ. 50 καὶ γ΄. δρ. 25). Αὐτὰ ποὺ ἔλαβα μέχρι σήμερον ἀνήκουν εἰς τὰς δεσποινίδας Ἄνναν Ἀγγελίδου, Εἰρ. Λιδωρικιώτου «Λιλῆν» καὶ τοὺς κ. κ. Χρ. Κωνσταντινίδην, Π. Μαρμένην, Ν. Γρυκαγησιώτην, Μ. Εὐθυμον, Πάνον Βάσσον, Βασ. Ἀναγνωστόπουλον, Β. Σακελλίωνα, Π. Γράφιαν, Τ. Χαλέλιαν, Γ. Ἀθανασούλην, «Ὑάκινθον», καὶ «Μαραμένο Τριαντάφυλλο».

Ἀπὸ τὰ κομμάτια πρὸς δημοσίευσιν ποὺ ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐγκρίνω τὰ «Πρωινὰ τιτιβίσματα» τοῦ κ. Γ. Ἰβρώνη — ἀόριστα, χωρὶς ἰδέα καὶ συμπέρασμα—, τὰ ποιήματα τοῦ κ. Λάμπη—χωρὶς ρίμαν καὶ μέτρον—, τὸ ποίημα τοῦ «Κρίνου τοῦ Πομήσου» ἀτεχνον—, τὰ πεζὰ τῶν δεσποινίδων Ζωχαρούλας Παπανικολάου καὶ Ἀγράμπελης—καλὰ ὡς προσπάθεια ἀλλ' ὄχι καὶ πρὸς δημοσίευσιν—, τὸ ποίημα τοῦ κ. Ε. Τζώνη — χωρὶς μέτρον—, τὸ ποίημα τοῦ κ. Ν. Πορφύρη—πρωσωκικόν—, καὶ τὸ «Γιὰ σένα» τοῦ κ. Π. Βασιλείου, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὰ «ἰδιαίτερα» δημοσιεύεται.

Πολὺ καλὸ τὸ ποίημα τοῦ κ. Φάτη Ἀστέρη. Ἐπίσης καλὸ τὸ πεζὸ τραγαῦδι τοῦ κ. Κ. Αἰτωλοῦ. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Εἰς τὴν 5ην σελίδα

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ -- ΣΜΑΡΑΓΔΑ

ΑΓΑΠΗΣ ΣΒΥΣΙΜΟ

Κι' εἶν' ὁ πόθος κλειδὶ τῆς ἀγάπης
Mme de Remy

Μὴν κλαῖς μικρή μου φίλη, καὶ λόγια παρακόνου μὴ λὲς γιὰ μένα.

Δὲν σ' ἀγαπῶ ὅπως ἄλλοτε; Ναί, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια καὶ τόξεις νοιώσει μόνη σου. Σὲ σφίγγω 'στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τώρα, μὰ ὄχι μὲ τὴ λαχτάρα ποὺ σὲ κρατοῦσα ἄλλοτε, καὶ τὰ φιλιά μου ἄτονα δὲν ἔχουνε τὴ θέρμη τῶν ἄλλοτινῶν. Τὸ μῦρο τοῦ κορμιοῦ σου καὶ τῶν χαδιῶν σου ἡ ἡδονικὴ κρόμπλησι μ' ἀφήνουνε χωρὶς τὸ ρίγος τοῦ πόθου καὶ τὴν ἔκλυσι τῆς ἡδυπαθείας ποὺ μοῦ γεννοῦσαν ἄλλοτε..., τότε.

«Ὦ! μὴν παραπονεῖσαι μαζύ μου μικρή μου φίλη.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι σ' ἀγάπησα πολὺ ἀπὸ τότε—θυμᾶσαι;—ποὺ κάποιο καλοκαιριάτικο δειλινὸ κνιγμένο σὲ μιὰ κληματόρα χρυσῶν ἀχλάδων καὶ μενεξεδιῶν ἀνταυγειῶν εἶδα τὰ μάτια σου σὰ χαυνωμένα νάζουν ἀφεθῆ στὴ μακρυνὴ φαντασία κάποιου σου ὡραίου ὀνείρου.

Σ' ἀγάπησα πολὺ τότε ποὺ ὕστερα ἀπὸ τόσου καιροῦ γλυκερὸ πόνο μυστικοῦ πόθου, ἔγυρες ἁπαλὰ τὸ κεφάλι σὲ μιὰ κλαδὶ μου, κι' εἶχες τὰ μάτια μισόκλεισστο, κι' εἶχες τὸ στόμα μισάνοιχτο, ἀφημένη ὅλη σὲ μιὰ γλυκειὰ ἐγκατάλειψι.

Κι' ἂν τώρα, μικρή μου φίλη, δὲν σ' ἀγαπῶ σὰν κρῶτα, κι' ἂν 'στῶν ματιῶν σου τὸ γαλάζιο μυστήριο δὲ νοιώθω τὴν συγκίνησι μιᾶς ἀγνῆς ἀγάπης, φταῖς ἐσὺ ποὺ δὲν ἐκράτησες τὴν ἀγάπη μου μὲ τὸ ζηλότυπο κέντημα τῆς ἀντιστάσεως, φταῖς γιατὶ μ' ἔκαμες νὰ σ' ἀγαπῶ μονάχα καὶ νὰ μὴ σὲ κοθήσω μικρή μου φίλη...

ΕΣΠΕΡΟΣ

Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια «Κορδιὰ Μοδιστρούλας» ἀναβάλεται διὰ τὸ προσεχές.

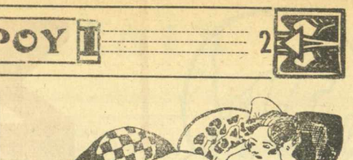

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ γυναῖκα ἀγαπᾶ, λοιπόν, ἢ μόνον φλερτάρει; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία, καθὼς ἔλεγε καὶ ὁ Ἄμλετ.

Τελευταίως, εὑρύτατα συζητεῖται τὸ ζήτημα τοῦτο, μεταξὺ ἰδίως κυρίων, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται ἀκόμη διὰ τὴν παρουσίαν τρυφερῶν καὶ εὐαισθήτων ὑπάρξεων.

Ἡ ζωὴ ἔγινε τόσο παῖξη καὶ τόσο κουραστικὴ μέσα στὴν ἀτελείωτη παῖξότητά της, ὥστε νὰ μὴ εἶνε ἀδιαιτολόγητος ἡ προσπάθεια τῶν εὐγενῶν συμπολιτῶν, νὰ ζητοῦν νὰ ἐξακριβώσουν ἂν ἡ γυναῖκα ἀγαπᾶ πράγματι ἢ ὄχι;

Ποιὸς ξέρει, μήπως εἰς μίαν εὐαίσθητον καρδίαν δὲν εὕρῃ κανεὶς τὴν ἀπωλεσθεῖσαν εὐτυχίαν, τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς; καὶ τὴ γαλήνη;

Μήπως ἡ ζωὴ τί ἄλλο εἶνε, παρὰ ἀγάπη κι' ἀγάπη μόνο—καθὼς μᾶς εἶπε καὶ ὁ ποιητής:

Ἡ νέες ἀντιλήψεις καὶ ἡ νέες σκέψεις ἐπέδρασαν ὅμως σημαντικῶς καὶ ἐπὶ τῆς γυναικείας καρδίας. Οἱ πολλοί, οἱ περισσότεροι ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν ἐρωτεύεται πειὰ καὶ ὅτι ἔπαυσε ν' ἀγαπᾶ.

Δὲν ἔχουν ἄδικο. Ἀλλὰ καὶ δὲν φταῖνε ὀλιγώτερο σ' αὐτό, οἱ σήμερον παρακορούμενοι κύριοι.

Ἡ γυναῖκα ζῇ καὶ αὐτὴ τὴν ἐποχή της. Εἶνε κατασκεύασμα καὶ ἀποτέλεσμα τῶν ἰδικῶν μας ἰδεῶν, τῆς ἀνδρικῆς μας ἀδιαφορίας. Ὅλα, ὅλα συνετέλεσαν. Ἡ πρόοδος, ὁ ἐκφυλισμός, θὰ ἔλεγα, ὁ ὑπολογισμός, ὁ ψυχρὸς ὑπολογισμός, ὁ ὁποῖος τὰ πάντα θέτει ὑπὸ τὴν αἰγίδα του, τὰ πάντα ζυγίζει καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει οὐδὲ ἕνα βῆμο, ἂν δὲν συμβουλευθῶμεν προηγουμένως τὴν προπαίδειαν.

Εἶνε φυσικῶς ἐπόμενον ὅλα αὐτὰ νὰ κάμουν καὶ τὴν γυναῖκα προκτικωτέραν καὶ ν' ἀκούῃ ὀλιγώτερον τὴν φωνὴν τοῦ αἰσθήματός της. Ἂν ἐννοεῖται, τῆς ἀπέμεινε καὶ καθόλου.

Αἴσθημα, κατανταῖ σήμερον λέξις ἄνευ σημασίας. Πράγμα ἄγνωστον, διὰ τοὺς περισσοτέρους.

—Μὰ εἶσαι ἀνυπόφορος.

Ἔλεγε ὁ ἕνας τῆς συντροφιᾶς πρὸς τὸν διπλανόν του κύριον, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ Οὐγκὸ κῆρς κόσμο καὶ κοσμάκη στὸ λαιμο του μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό.

—Μὰ καὶ μὲ τὸν Οὐγκὸ τὰ ἔβαλες;

—Καὶ βάβαια. Ὁ ἀσκασμός, λέγει, τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα... Ἰδοὺ τί εἶνε ἔρως. Ἐγώ, δὲν κατάλαβα ποτὲ μου αὐτὸν τὸν περίφημον ἀσκασμόν.

—Τέτοιος, γερομαγκούφης, ποὺ κατάντησες, καὶ βάβαια, δὲν ἦταν δυνατὸν ἀντὶ καταλάβῃς.

—Λόγια, λές, μοῦ φαίνεται φιλαράκο μου. Ἐδῶ ἡ λίρα φθάνει στὶς 500, κ' ἐσὺ ἔρχεσαι ἀπολογητὴς καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς γυναικείας καρδιᾶς. Πῶς φαίνεσαι πῶς εἶσαι ρωμαντικός.

—Τὸ πιστεύω. Ἡ ζωὴ χωρὶς λίγο ρωμαντισμὸ εἶνε δάνδρο χωρὶς παρκό.

—Ἄρχισες πάλι τὶς θεωρίες;

—Προτιμῶ αὐτὲς τὶς θεωρίες, παρὰ σὰν τὶς δικές σου καὶ ὅλων ἐκείνων ποὺ σκέπτονται ὅμοια μὲ σένα.

—Ἀπορῶ, ἀλήθεια, πῶς, δὲ θυμήθηκες ἀκόμα καὶ τὸ «ἔρως ἀνίκατε μάχαν».

—Τὸ θυμήθηκες ἐσύ, κ' εἶνε τὸ ἴδιο. Νὰ σοῦ πῶ ὅμως, ἐγώ, κᾶτι ἄλλο ποὺ δὲ θὰ τὸ διαβάσες ἀκόμα.

—Ν' ἀκούσωμε.

—Ξέρεις, πῶς τελειώνει τὸ νέο του ἔργο ὁ Βίκτωρ Μαργκερίτ;

—Δὲν εἶμαι τόσο δυνατὸς στὴ φιλολογία.

—Λοιπόν, πρόκειται περὶ τῆς κερίφημης «Γκαρσόν», ποὺ χάλασε κόσμο καὶ ποὺ τελειώνει: «Ὅταν μιὰ γυναῖκα παρασταρτήσῃ, ζήτησε τὴν αἰτία στὸν ἄντρα! Ὁ ἄντρας! πάντα ὁ ἄντρας!»

—Μᾶς τελείωσες. Ἐσὺ δὲν κάνεις βρὲ ἀδερφέ, γιὰ δῶ. Θὰ σὲ ζήλευε καὶ ἡ Λαΐδη Ἄστορ.

—Ἐμεῖς πλάθουμε τὴ γυναῖκα. Ὅλοι συντελοῦμε. Ἀπὸ τὸν κατάρα, ὡς τὸν ἀδελφό καὶ, ὡς τὸν σύζυγο. Ἂς μὴ ζητᾶμε, λοιπόν, ἀγάπη ἀφοῦ δὲν εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ τῆς ἐμπνεύσωμε τὸ εὐγενικό, τὸ ἀνώτερο αὐτὸ αἴσθημα.

Καὶ ἡ συζήτησις σταμάτησε ὡς ἐδῶ.

Ο κ. ΝΕΟΠΤΩΧΟΣ

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Ὑπὸ L. RILA

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

...«Ἄλλως τε, ἂν ὅ,τι σᾶς λέγω δὲν σᾶς ἀρκεῖ, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς δώσω ἱκανοποίησι.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ... Πρῶτον ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ εἴμεθα σύμφωνοι περὶ τοῦ τί θὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς μάρτυρας ... Εἶναι πολὺ φυσικὸν νύρις νὰ ἀρνεῖσθε ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς περιττό : ἡ γυναῖκά μου μοῦ τὰ ὡμολόγησε ὅλα.

Κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε ἐκείνη τὴν στιγμὴ εἰς τὰ πόδια τοῦ ντὲ Ρόλ δὲν θὰ τοῦ ἔκανε μεγαλυτέραν ἐντύπωσι. Αὐτὸς ὁ ὁκοῖος εἶχε τόσες καὶ τόσες περιπέτειες στὴ ζωὴ καὶ ποὺ συνήθιζε πάντα νὰ βγαίνῃ καθυρὸς ἔσκυβε τώρα τὸ κεφάλι μὴ γνωρίζοντας τί νὰ κατπαντήσῃ . . .

— «Ἡ κυρία Λιννουάρ, προσέθεσε τέλος θὰ σᾶς εἶπε ἀναμφιβόλως πῶς ποτέ . . , »

— «Ἀρκετά, τὸν διέκοψε ὁ Μαυρίκιος, δὲν θέλω νὰκούσω τίποτα περισσότερον. Ἡ γυναῖκά μου μοῦ εἶπε ἀκόμη ὅτι ἐλάβατε μερικὰ γράμματα ἰδικά της. Ἐλπίζω ὅτι σὰν τίμιος ἄνθρωπος θὰ μοῦ τὰ ἐπιτρέψητε».

— «Βεβαίως θὰ σᾶς τὰ στείλω. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν τὰ ἔκαψα, ἄλλως θὰ ἀμφεβάλλατε διὰ τὴν εἰλικρίνειά μου ; . .»

— «Σᾶς εὐχαριστῶ. Ἂς ἐνθυμῶμε τώρα εἰς ἕνα ἄλλο ζήτημα . . .

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ ἅμαξα ἐστάθη.

— «Δὲν θέλετε νὰ ἔλθετε εἰς τὸ γραφεῖα μου, δὲν ἔχω πλέον καφένα καὶ θὰ μᾶς εἶναι εὐκολώτερο γιὰ νὰ μιλήσωμε.» Ὅταν ἐπάθησαν ὁ Μαυρίκιος ἐξηκολούθησε.

— «Καταλαβαίνετε βεβαίως τὸ μίσος ποὺ τρέφω ἐναντίον σας καὶ τὴν ἐπιθυμία ποὺ ἔχω νὰ ἐκδικηθῶ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἐκάματε . . »

— «Μάλιστα, καὶ εἶμαι διατεθειμένος νὰ σᾶς ἱκανοποιήσω διὰ τῶν ὅπλων» ἀπήντησε ὁ ντε Ρὸλ μὲ προφανῆ στενοχωρίαν καὶ μὲ τὰ μάτια συνωμένα».

— «Ἄ! βέβαια ! εἶναι ἡ τετριμμένη φρᾶσις ποὺ βάζει τὰ πράγματα στὴ θέσι τους ! ! . . . Περιφρονεῖτε κάποιον ὁ ὁκοῖος ἔχει καὶ τὴν ἀναίδεια νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. – Μά γιατί, τοῦ λέτε ἔπειτα στενεχωρεῖσθε γιὰ τόσο τιποτένιο πρᾶγμα, δὲν ἀξίζει τὴν κόπο μὰ τὴν ἀλήθεια ! Μιὰ μονομαχία, λίγο αἷμα χαμένο . . . Ὦ ! τίποτε τὸ σπουδαῖο, τὸ κολὺ μιὰ τσαγκρουνιὰ στὸ χέρι, καὶ ὅλα τελειώνουν θαυμάσια. Ἡ τιμή σας ἐσώθη καὶ μπορεῖτε μὲ τὸ χέρι στὴ συνείδησι νὰ εἴσθε εὔθυμος καὶ εὐτυχῆς ὅπως πρῶτα.— Ἡ λύσις εἶναι πραγματι μοναδική ! . . . Μόνον ὑπάρχει μία διαφορά, καὶ ἡ διαφορὰ εἶναι ἡ ἑξῆς : ὅτι δὲν ἀνήκω εἰς αὐτὴν τὴν σχολήν· βλέπω τὰ πράγματα ὑπὸ ἄλλην ἐντελῶς ἄποψιν . . . . Σεῖς δὲν γνωρίζετε νὰ μετοχειρισθῆτε τὸ ρεβόλ, βερ ἢ σπεὸν ὄχι, ἐνῶ ἐγώ . , . Ἐπὶ πλέον, κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας ἐγυμνασθην καθημερινῶς καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς γνωρίμους σας θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ σᾶς βεβαιώσουν ὅτι ἡ δεξιότης μου προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν τους. Τὸ νὰ σᾶς φονεύσω λοιπὸν θὰ ἦτο γιὰ μὲ τὸ εὐκολώτερο πράγμα. Θὰ ἦτο προδοσία λέγετε ; . . . Ἀλλὰ τότε πῶς ἀποκαλεῖτε τὴν διαγωγήν σας ἐπέναντί μου ; . . . Θὰ μοῦ εἴπητε ἴσως : Γιατὶ δὲν προσπαθήσετε νὰ διατηρήσετε ὅ,τι σᾶς ἀνήκει ; Καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἀναίδειαν : Ἐκδηκοῦμαι διὰ τὴν ὑπουλοτητά σας, διὰ τὸ αἶσχος ποὺ μὲ ἀναγκάστε νὰ ὑποστῶ, διὰ τὴν δυστυχία ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας μου ! Ἔχω δικαίωμα ἐγὼ νὰ ἐκλέξω τὸ ὅπλον τῆς ἐκδικήσεως, αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητο, ἐκωφελούμαι λοιπόν».

Ἔπρεπε ὅλος ἀπὸ τὴν συγκίνησι καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐσιώπησε γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συνέλθῃ. Συγχρόνως ὅμως αἰσθάνθηκε ἀηδία γιὰ ὅ,τι πάρα πανω εἶχε ἐκστομήσει. Τὰ καλὰ αἰσθήματα ποὺ ἔκλειν μεσα του, ὁ χαρακτὴρ του ὁ τόσον εὐθὺς ὑκερίσχυσαν. Ἐξηκολούθησε μὲ περισσοτέραν ἡρεμίαν :

— «Δὲν θέλω ἐν τούτοις νὰ ἐκωφελῆθῶ τῆς ὑκεροχῆς μου ταύτης. Θὰ κτυπηθοῦμε ὡς ἰσόπαλοι μὲ τὰ ξίφη. Ὁ καθηγητής σας τῆς ξιφασκίας, ὁ ὁκοῖος εἶναι καὶ ἰδικός μου διατείνεται ὅτι εἴμεθα σχεδὸν τῆς αὐτῆς δυνάμεως, τὴν ὁκοίαν ἐγὼ δὲν ἀπέκτησα ἀκόμη . . . . Ἄλλως τε τί θὰ μὲ ὠφελοῦσε ὁ θάνατός σα . ; Μήπως εἶναι ἱκανὸς νὰ σβυσῃ τὸν πόνο μου ; Ποιὸς ξέρει μάλιστα ἂν μετὰ τὴν ἐκδίκησιν δεν θα μετανοοῦσα γιὰ τὴν πράξιν μου . . . . Κι' ἔπειτα τὸ νὰ σᾶς φονεύσω δὲν θὰ ἦτο ἡ πραγματικὴ ἐκδίκησις ἀφοῦ θὰ ἐπιμένετε νὰ ὑποφέρετε. Αὐτὸ ποῦ θὰ ἤθελα, αὐτὸ ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα, θὰ ἦτο νὰ σᾶς ἔλεπεταν καὶ σᾶς τὴν γυναῖκα σας καὶ νὰ ὑποφέρατε τὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ἐγὼ ὑπέφερα . . . "Α ! ναί ! αὐτὸ σᾶς; τὸ εὔχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, μ' ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου. Τότε καὶ μόνον τότε θὰ νοιώθατε τὸ κοτσκὸ τῆς πράξεώς σας.»

Ἐσιώπησε. Ὁ δὲ Ρὸλ ἤκουε μὲ τὰ μάτια σκημμένα τὰς σκληρὰς κατηγορίας ποὺ τοῦ ἀκάτειναν. Γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε πόσο ἕνας ἀνθρωπος μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ ὅταν τοῦ προσβάλουν τὰ προσωπιλῆ του πρόσωπα, τὴν τιμή του. Ἀσυλλόγιστος καθὼς ἦτο δὲν εἶχε ποτὲ ἀσχοληθῆ σὲ βαθύτερος σκέψεις. Ὁ Λαννουάρ, γιὰ τὸν ὁκοῖον αὐτὸς καὶ οἱ ὅμοιοί του μόνον περιφρόνησι ἠσθάνοντο ἀπεκάλυπτε μπροστά του τὴν μεγαλοψυχία του. Μποροῦσε νὰ τὸν φονεύσῃ, ὅμως δὲν τὸ ἔκαμε ! . . . Ἠσθάνετο ὅτι αὐτὸς ὀφείλετε, σὲ παρόμοια περίστασι, θὰ εἶχε φερθῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Καὶ τοῦτο διότι, συνηθισμένος νὰ ἔχῃ ὡ, δδηγὸ τῆς ζωῆς του τὸ κέφι του καὶ τὸν ἐγωϊσμό του, ἦτο ξένος πρὸς κάθε εὐγενὲς αἴσθημα καὶ ἔμενε ἀπαθὴς πρὸ τῆς λύπης καὶ τῆς δυστυχίας τῶν ἄλλων.

Ἐπειδὴ ὁ κόνος ἦτο γι' αὐτὸν ἄγνωστος ἡ ψυχή του δὲν εἶχε ἀνυψωθῆ εἰς ὑψηλότερα στρώματα, καὶ ὡ ἐκ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ πραγματικὴ θλῖψις εἶναι ἱκανὴ νὰ ὑπερνικήσῃ τὸ ἔνστικτον, τὴν ἐκδίκησιν.

— «Ἂν ἠξεύρατε κόσον μετανοημένος εἶμαι, ἐψιθύρισε, ἔτσι συμβαίνει κομμὰ φορά, δὲν προσέχουμε ποὺ πηγαίνουμε, παρασυρόμεθα . . .»

— «Ἀλλὰ αὐτὸ εἰς τὸ ὁποῖον κρατῶ περισσότερο, ἐξηκολούθησε ὁ Μαυρίκιος, χωρὶς νὰ τοῦ ἀκαντήσῃ, περισσότερο ἀπὸ τὸ μίσος μου, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐκδίκησι καὶ ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, εἶναι εἶ: τὸ ὄνομά μου εἰς τὴν τιμή μου, εἰς τὴν τιμὴ τῆς γυναῖκας μου. Ἡ ἐτίμησις, τὴν ὁκοία ἐπιθυμεῖ νὰ τῆς ἔχῃ ἡ κοινωνία εἶναι δι' ἐμὲ ἱερά. Εἶμαι ἕτοιμος γιὰ κάθε θυσία ὅταν πρόκειται νὰ τῆ; τὴν διατηρήσω.

Εἶναι ἀπαραίτητο ναγείς ἄλλος ἀπὸ μᾶς τοὺς δύο νὰ μὴ ὑποκτεινῇ ποτὲ ὅ,τι ὑπῆρξε, ἄλλως τε δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποθέσω, ὁποιανδήποτε τροκὴν καὶ ἂν λάβωσι τὰ πράγματα, ὅτι εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ ἐκθέσετε, μὲ ἕναν ὁποιονδήποτε τρόπον μιὰ γυναῖκα.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ μάτια της εἶχαν βαθύνει. Οἱ κύκλοι γύρω των εἶχαν μαυρίσει πολὺ καλύ, τὰ χείλη της ἔχασαν τὴν ἀρμονική τους θέσι, σὰν νὰ ἐκρέματο ἀπ' αὐτὰ ὁ πόνος ποὺ τὰ ἔσυρε πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ χρῶμα ποὺ εἶχε πρὸ ὀλίγου ἔσβυσε καὶ μιὰ ὠχρότης μὲ πορφυρότητα μαζῆ, ἔδειχναν κάτι σὰν πυρετὸ καὶ σὰν τρόμο.

***

Γιὰ νὰ βαδίσῃ αἰσθανότανε τὴν ἀνάγκη τοῦ στηρίγματος.

Ἔπρεπε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ κάποιος.

Ἀλλὰ ποιός ;

Ὁ πάτερ Ἄνθιμος δὲν ἠμποροῦσε νὰ φανῇ μαζῆ της ἔξω.

Αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο. Θὰ ἐπροδίδοντο.

Ἄλλος δὲν ὑκῆρχε.

Τὸ πρεσβυτέριο καὶ ἡ ἐκκλησία εἶχαν κ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

Ο ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

P. FREES

Ὁ κ. Ζ. Φλάουμιγκ ὁ συμπαθητικώτατος διευθυντὴς τοῦ «Παγκοσμίου Ἱπποδρομίου», ἔτριψε τὰ χέρια του κατευχαριστημένος. Συνεπάλεσε τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τῆς μετοχικῆς του ἑταιρείας καὶ ὅταν τὰ φαλακρά κεφάλια τῶν ἀξιοτίμων συμβούλων ἐστράφησαν ὡς ζωντανὰ ἐρωτηματικὰ πρὸς τὸ μέρος του, εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Κύριοι, ἀπὸ ἑνὸς ἔτους ἤδη λυσσώδης, κυριολεκτικῶς θανάσιμος κάλη γίνεται μεταξὺ τοῦ «Παγκοσμίου Ἱπποδρομίου», τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ καλύτερον εἰς τὸν κόσμον ἀναψιφιβητήτως — καὶ ἡμπορῶ νὰ τσακίσω εἰς τὸ ξύλο ὁποιον τὸ ἀρνηθῇ αὐτὸ — καὶ τοῦ «Διεθνοῦς Ἱπποδρομίου», τὸ ὁποῖον ἰσχυρίσθη — ἀκούσατε θράσος — ὅτι εἶνε ὄχι μόνον ἴσον μὲ τὸ δικό μας. Ἀλλὰ καὶ ὅτι τὸ ὑπερτερεῖ εἰς πολλά. Ἡ κάλη ὅμως σᾶς εἶπα ἦτο φοβερά! Εἶχα ἱκανοὺς ἀλλὰ ἀτίμους ἀντικαλούς. Ὅταν ἀνόμισα ὅτι τοὺς κατάφερα τὸ τελειωτικὸν κτύπημα μὲ «τὸν ἄνθρωπο ποὺ τρώγει τὸ σηκότι του» αὐτοὶ ἐκαρουσίασαν «τὴν γυναῖκα ποὺ τρώγει τὸ κεφάλι της.» Ὕστερα ἀπὸ 15 ἡμέρες ἐνῷ ἐμεῖς ἐθριαμβεύομεν μὲ τὸν «Τιτάνα τῶν βυθῶν τοῦ Ὠκεανοῦ», τὸ «Διεθνὲς Ἱπποδρόμιον» ἐξεφούρνισε τὴν «ζωντανὴν νεράιδα τῶν βυθῶν τῆς θαλάσσης τῆς Σελήνης», ὡσὰν νὰ ἦτο ποτὲ δυνατὸν ἀπὸ τὴν Σελήνην . . . . ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ λαμβάνω ἐπ' ὄψιν μου, διότι τὸ κοινὸν εἶνε ἀρκετὰ ἠλίθιον ....

Ἐσκάθη λίγο ὁ κ. Ζ. Φράουμιγκ, ἤπιε μιὰ γουλιὰ νερὸ καὶ ἐξηκολούθησε:

—Καὶ γιὰ τῇ; ρεκλάμες, κύριοι, εἴδατε τὶ θαυμάσιες ἐκπλήξεις ἐκαρουσιάσθησαν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Θυμᾶσθε βέβαια τὰ τυριὰ ἐκεῖνα ποὺ μόλις τὰ τρυκοῦσε κανεὶς μὲ τὸ μαχαῖρι ἄνοιγαν μέσα στὸ πιάτο μὲ τὴν φράσιν «μόνον τὸ Παγκόσμιον Ἱπποδρόμιον εἶνε τὸ ὡραιότερον θέαμα τοῦ Κόσμου».

Ἀλλ' ἂς εἶνε .....

Σήμερα σᾶς ἐκάλεσα, ἀγαπητοί μου φίλοι, διότι εἶμαι κατευθυσιασμένος καὶ θέλω νὰ σᾶς μεταδώσω τὸν ἐνθουσιασμόν μου .... Εὕρῃκα τὸ καταπληκτικὸ τούμερο, τὸ ὁποῖον θὰ μείνῃ μοναδικὸν παράδειγμα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, τὸ νούμερο τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς θὰ μᾶς δώσῃ τὴν τελειωτικὴν νίκην. Ἰδού, κύριοι: "Ἄσπρες ἀρμοῦδες ποὺ θὰ τρώγουν ἕνα θεατὴν κάθε ἡμέρα»!

Καταπληκτικὸν ἔ; Νὰ καὶ γιὰ ρεκλάμα: μεγάλα, πολὺ μεγάλα προγράμματα σὲ ὅλες τῆς γωνίες, ποὺ θὰ γράφουν τὰ ἑξῆς:

Ποῦ θὰ πᾶτε νὰ ἰδῆτε
τὸ πρωτοφανὲς ἀληθινὸ θέαμα
στὰς 25 Μαΐου;

Ὕστερα ἀπὸ 15 ἡμέρες ποὺ θὰ ἔχῃ πειὰ ἐξαφθῇ ἡ περιέργεια τοῦ κόσμου, θὰ κολλήσω αὐτὰ τὰ νέα προγράμματα:

Στῆς 25 Μαΐου
ὅλοι θὰ πᾶτε νὰ ἰδῆτε
τὰς ἀνθρωποφάγους ἄσπρας ἀρκοῦδες, εἰς τὸ
«Παγκόσμιον Ἱπποδρόμιον».

Σὲ κάθε παράσταση θὰ τρώγεται ἕνας θεατής.

Ὑκελόγισα ὅτι ἡ ρεκλάμα θὰ στοιχίσῃ ἕως ἕνα ἑκατομμύριον, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασίαν, δεδομένου ὅτι τὸ μὲν νοῆμον κοινὸν θὰ πληρώσῃ, τὸ δὲ ἀνόητον «Διεθνὲς Ἱπποδρόμιον» θὰ τὴν πάθῃ ....

Κύριοι, ἐτελείωσα,—δρόμο!....

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἔτσι ὁ κ. Ζ. Φλάουμιγκ ἄναψε ἕνα πούρο, ξανάτριψε τὰ χέρια του πειὸ εὐχαριστημένος ἀπὸ πρώτα καὶ ἔφυγε μὲ τὴν προτεταμένην κοιλίαν του μεγαλοπρεπῆ, σὰν τραπεζίτης.

Στοὺς δρόμους ποὺ περνοῦσε ἐκυτοῦσεν εὐχαριστημένος τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κολλοῦσαν τῆς ρεκλάμες του μὲ τὴν μυστηριώδη φράσι. Καὶ ὁ κ. Φλάουμιγκ ἐθαύμαζε τὸ μεγαλουργὲς ἔργον του καὶ ἐκύτταζε μὲ κάποια περιφρόνησι τὸν κόσμο ποὺ εἶχε μαζευθῆ κάτω ἀπὸ τῆς ρεκλάμες καὶ ρωτοῦσε:

— Ποῦ πρέπει νὰ πᾶμε λοιπὸν στῆς 25 Μαΐου, γιὰ τὸ ἐκπληκτικὸ θέαμα;

Ὁ κ. Ζ. Φράουμιγκ ἐξηκολούθησε νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἐπὶ ἐννέα ἀκριβῶς ἡμέρας. Τὴν 10ην ὅμως ἡμέραν παρ' ὀλίγον νὰ πάθῃ ἀπὸ τρέλλαν ἢ ἀποπληξίαν καὶ νὰ μείνῃ στὸν τόπο. Καθὼς ἔβγαινεν ἀπὸ τὸ σπίτι του εἶδε κόσμον ποὺ ἦτο μαζευμένος κάτω ἀπὸ μιὰ ρεκλάμα ποὺ ἦταν κολλημένη στὸν ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῖχο.

— Κύταξε μὲ περιέργεια, ἐσκέφθη ὁ κ. Φλάουμιγκ. Ὅλοι ὅμως αὐτοὶ οἱ ἠλίθιοι μόνον τὸ βράδυ θὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργειάν τους . . .

Ἀλλὰ ἄκουσε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνα κύριο ποὺ ἔλεγε σὲ μιὰ γυναῖκα:

— Ὥστε ἐκεῖ θὰ πᾶμε στῆς 25 Μαΐου! ....

Ὁ κ. Ζ. Φλάουμιγκ δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε καὶ τὸν ρώτησε μὲ εἰρωνικὸν ὕφος:

— Ὥστε ξεύρετε ποῦ θὰ πᾶτε στῆς 25 Μαΐου:

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἀπήντησε:

— Βέβαιο. Καὶ σεῖς ὁ ἴδιος ἄλλως τε ἐκεῖ θὰ πᾶτε ἅμα διαβάσετε τὴ ρεκλάμα αὐτὴ ποὺ εἶνε κολλημένη στὸν τοῖχο ....

Ὁ κ. Φλάουμιγκ ἀνησύχησε. Ἄνοιξε δρόμο μὲ γροῦιες καὶ πλωτσιὲς ἀνάμεσα στὴ στρημωξιά, ἔφθασε κοντὰ καὶ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ σὰν λυσσασμένος, γιατὶ ἐδιάβασε τὰ ἑξῆς;

Στὸς 25 Μαΐου
ὅλοι θὰ πᾶτε νὰ ἰδῆτε
τῆς περίφημες γκρίζες ἀρκοῦδες
ποὺ τρῶνε τῆς πεθερές!
εἰς τὸ «Διεθνὲς Ἱπποδρόμιον»!

Κάθε βράδυ θὰ τρώγεται
κοὶ μία πεθερά!

Ὁ κ. Φλάουμιγκ αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ὁριστικὴν ἥττάν του.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) *Σ. Κ.*

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΓΑΠΗ

Πεντοβολᾶς ὅμορφα τὴν ἀνοιξι — μοσκοβολᾶς τὰ νειάτα, κι' ἡ καρδιά μου σιμά σου, ἡ καρδιά μου ἀκούραστη τραγουδεῖ τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῶν καρδιῶν ποὺ ὁ ἔρως τὴς ἀνασταίνει.

Σ' ἀγαπῶ.

Λατρεύω τὸ σβέλτο, κανονικὸ καὶ γερὸ κορμί σου, τὴ νεανικὴ λυγεράδα τῆς μέσης καὶ τὰ μάτια σου ποὺ κρύβουνται πίσω ἀπ' τὸ φρύχτη τῶν μακρυῶν βλεφαρίδων σου, καὶ τὰ φίνα μαλλιά σου ποὺ τὰ σκορπάει θεόρελλα ὁ μπάτης στὸν τράχηλό σου μὲ τὸ λαμπερόχρυσο χνοῦδι, καὶ παιγνιδίζει ἐκεῖ καὶ τὰ φιλεῖ τρελλό, μ' αὐτὰ ἐρωτευμένος.

Edmond Rostand

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Μέρες καὶ νύχτες στὸ σπίτι κυλοῦν καὶ διαβαίνουν
Σὰν τὸ φολὸ καὶ μονότονο ρέμα θλιμμένες
Κι' οἱ γρῆες οἱ Μοῖρες παράμερα κλώθουν κι'
[ὑφαίνουν
Τῆς μυστικῆς μου ἀγάπης τὸν πέπλο σκυμμένες.
Σ' ἕνα καλάμι λεπτὸ μαγικὸ ἔχω κλείσει,
Σὲ μιὰ χρυσῆ ποῦ οἱ Νεράϊδες μοῦ δῶσαν φλογέρα,
Ὅλους τοὺς ἤχους, ποὺ κλαῖν καὶ στενάζουν στὴ φύσι,
Τῆς ρεματιᾶς, τῆς βροχῆς, τῶν δεντρῶν καὶ τοῦ
[ἀγέρα.

Καὶ τὸ φθινόπωρο αἰώνιο στὸ σπίτι μας πέφτει,
Μιὰ καταχνιὰ μένει ἐκεῖ ποὺ χαρούμενη ζοῦσα,
Φαίνεται μόνο βαθειὰ στὸ θαμπό μας καθρέφτη
Κάποια σκιά, μιὰ σκιὰ μορφονιᾶς π' ἀγαποῦσα.

Λησμονημένο ἀκόμα χαμόγελο ἀνθίζει
Στὰ μαραμένα της κάλλη, σὲ ἀνέγκιχτα χείλη,
Τὸ χαμόγελο τὸ αἰθέριο ποῦ ἀγνὰ τό φωτίζει
Σὲ κᾶτι εἰκόνες παλὲς τὸ φτωχὸ τὸ καντῆλι.

Κ' ἐμένα ἐκεῖ ὁποῦ οἱ μέρες κυλοῦν καὶ διαβαίνουν
Σὰν τὸ φολὸ καὶ μονότονο ρέμα θλιμμένες,
Κι ὅπου οἱ γρῆες Μοῖρες παράμερα κλώθουν κι'
[ὑφαίνουν
Τῆς μυστικῆς μου ἀγάπης τὸν πέπλο σκυμμένες.

Γιὰ κάποιον ἴσκιο στὸ ἔρμο κρυστάλι πνιγμένο,
Ἔμεινα παίζοντας πάντοτε ἐκεῖ στὴ φλογέρα,
Ἕναν ἀνθρώπινο θρῆνο ἀπτυὸς θρήνους βγαλμένο
Τῆς ρεματιᾶς, τῆς βροχῆς, τῶν δεντρῶν καὶ τοῦ
[ἀγέρα.

Ζῶ μ' ἕναν ἴσκιο πνιγμένο στὸ ἔρμο κρυστάλλι
Ζῶ κι' ἀγαπῶ τὴ σκιὰ μιᾶς κοπέλας αἰώνια
Ἡ σιωπὴ κατεβαίνει ἀπ' τὴ στέγη μου ἀγάλι
Μιὰ παγωμένη σιωπή, σὰν τὸ χιόνι στὰ χιόνια.

Μετράει ὁ ἥλιος στὸ σπίτι καθ' ὥρα φευγάτη,
Τ' ἄνθη μαδοῦνε κι' ἀνθίζουνε πάλι στὴ γλάστρα,
Κι' ἐγὼ μακρυά μου θωρῶ τὸ λευκὸ μονοπάτι
Στὰ κορφοβούνια ποῦ πάει καὶ χάνεται 'στάστρα.

Καὶ τὴν αὐγή, κάθε αὐγή, καὶ τὸ βράδυ ὅταν πέφτῃ
— Τὸ χαμογέλιο της πάντα μοῦ λέει: καρτέρει —
Πάντα θωρῶ πῶς θὲ νἄβγῃ ἡ σκιὰ τοῦ καθρέφτη
Στὸ μονοπάτι ποῦ πάει στὸ βουνὸ νὰ μὲ φέρῃ.

Ὦ! ναί. Τὸ ξέρω. Θὰ βγῇ καὶ θὰ φύγωμε πλαι,
Τὸ μονοπάτι μακρυὰ θὰ μᾶς πάρῃ ἀπ' τὸ σπίτι
Θὲ νὰ μᾶς πάῃ στὴν κορφή, κι ἀπὸ κεῖ θὰ μᾶς πάῃ
Πέρ ἀπ τὴ μαύρη ζωή, στὸ γλαυκὸ Ἀποσκερίτη.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

XLIII

Κύττα, μέσα στοὺς εὔφορους κήπους τὰ δέντρα ποὺ λυγίζονται κάτω ἀπ τ' ἀμέτρητα φροῦτα.

Τὰ μουρασμένα κλαδιὰ σέρνουν μιὰ εὐτυχισμένη χαύνωσι. Τὰ μῆλα φουσκώνουν σὰν κοριτσίστικα στήθια. Τ' ἀπίδια μὲ τοὺς γυαλισμένους γοφούς, πλατύνονται, κολύτιμα μπουκάλια γεμάτα ἀπὸ ζωήν. Τὰ δαμάσκηνα, ἀπὸ διαφανὲς χρυσάφι, ἁπλώνουν τὸ λεπτό τους δέρμα στὴν ὄρεξί μας.

Αὐτὰ τὰ πλούσια δῶρα τοῦ θέρους, μὲ τὴ ζωογόνο τους μυρουδιά, μὲ τὴ σάρκα τους ποὺ προσφέρουν, μὲ τὸ σχῆμα τους ποὺ προσαρμόζεται στὴ φοῦχτα τῶν χεριῶν μας, δὲν εἶναι παρὰ ἕνας πειρασμός. Μὰ πόσο πιὸ σύχάριστα εἶναι τὰ φροῦτα τῆς ἀγάπης ποὺ μαζεύω πάνω στο στόμα σου, πόσο πιὸ τέλεια εἶνε τὰ χείλη σου ποῦ ἀναλυώνουν κάτω ἀπ' τὸ φιλί μου.

XLIV

Ἀφήνοντάς σε πῆγα πρὸς τὴν ποιμισμένη λίμνη ὅπου καθρεφτίζονται τὰ ἐρείπια.

Ἕνα μονάχα ἀστέρι ἔκεφτε μέσα, σὰν ἕνα φωτεινὸ χαλίκι, κι' οἱ ἀτμοὶ τοῦ βραδυοῦ κυμάτιζαν, σὰν νεκρικοὶ πέπλοι γυρεύοντας ἕνα χαμένο σχῆμα.

Ὅλα ἤταν λυκηρὰ καὶ μεγάλα καὶ μικρὰ μέσα στὸ βράδυ ποὺ ἔσβυνε.

Ὦ Σύλβιε, γιατὶ νὰ χωριστοῦμε!

Μὲ τὴν ὁμίχλη τὴ ἀντίο σου πλανιότανε σὰν ἕνα μελαγχολικὸ μαῦρο κουλί, καὶ τὰ κύματα τῆς φωνῆς σου γλυστροῦσανε πάνω στὸ ὀνειρεμένο νερὸ ποὺ κάνει νὰ σκέπτουμαι τὸ θάνατο.

Βάδισα πολύ, ὁ δρόμος ἤταν ἔρημος· ἀσυνείδητα καὶ λυκημένα βυθιζόμουνα μέσα στὴ νύχτα...

Εἶχα ἀφήσει τὴν καρδιά μου μέσα στὸ στῆθος σου.

XLV

Σύλβιε τὰ λούλουδα, ποῦ κοίταζες παραίνονται δίκλα μου.

Ἡ βροχὴ ἀρχίζει νὰ πέφτει, δισταχτική, τὸ νερὸ τοῦ συντριβανιοῦ ἀφσνιάζει κάτω ἀπ' τὸ μαστίγιο τοῦ ἀνέμου, κι' ἡ γάτα θλιμμένη κλαίει πίσω ἀπ' τὴν πόρτα.

Ἔξω, ἕνα βῆμα ποῦ μόλις ἀκούγεται πάνω στὰ πρῶτα ξηρὰ φύλλα:

Τελείωσαν πειὰ τὰ μαπρυὰ λυκόφωτα, κι' οἱ ἐλαφρὲς ρόμπες, τελείωσαν πειὰ τὰ τραγούδια ποῦ ἀκούγαμε ἀπ' τὸ φωτισμένο παράθυρο.

Ἡ νύχτα εἶνε κυκνή, ξέρω πῶς θὰ τὴν περάσω μόνη.

Ἡ λάμπα μου φέγγει, ἡ κάμαρα εἶνε ζεστὴ κι' ἡ καρδιά μου κρύα, καθὼς μιὰ πέτρα.

LI

Κατεβαίνεις μέσα στὸν ὕκνο καθὼς μέσα σ' ἕνα σωτήριο κῦμα ὅπου κολυμποῦν τ' ἀπλωμένα χέρια.

Πάνω σ' ἕνα ἀφρισμένο κῦμα, τὸ ἐκνευρισμένο σου σῶμα κουνιέται μέσα στὸ εὐτυχισμένο ὄνειρο ποῦ γεννιέται μέσ' στὰ χάδια μας, καὶ τὸ στόμα σου προσφέρεται ἀκόμα στὸ φίλημά μου.

Ἀλλὰ σὲ κοιτάζω, ἀγρυπνῶ χωρὶς νὰ σ' ἀγγίξω.

Τὸ σκυμμένο κεφάλι μου ρίχνει τὴ σκιά του πάνω στὸ πρόσωπό σου, ἀναπαύεσαι κάτω ἀπ' τὰ μάτια μου, ἥσυχος καὶ μεγαλοπρεπής, καὶ μὲς στὴ μεγάλη σιωπή, δὲν ἀκούγω παρὰ τὴ καρδιά σου ποῦ χτυπᾶ.

Κ. ΤΡΟΥΚΙΔΗΣ

—Πῶς! Ἔχεις ἔνδεκα ἐρασταὶς καὶ ἀπεφάσισες νὰ παντρευθῆς αὐτὸ τὸ γέρο;

—Ἀπεφάσισα νὰ τοὺς κάμω μιὰ δωδεκάδα σωστή!

ΥΦΟΑΡΑΤΙΟΝ ΔΕΚΟΥΦΙΣΜΑΤΟΣ 12
Μὴ βαρύνετε τὰ δοκιμάζετε ἕνα δοκίμιον γιὰ κάθε ψυχοβάλσαμον.
12

Νέον ἀνέκδοτον μυθιστόρημα Γρηγορίου Ξενοπούλου

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ--ΣΜΑΡΑΓΔΑ

Α'

Τὴν αὐγὴ ἐκείνη,—ἦταν ἀνοιξιάτικη αὐγὴ τοῦ 1589,— τὸ ἀρχοντόσπιτο τοῦ Κόντε-Φιόρη ἀγαστατώθηκε ἀπὸ τὶς σοφίτες ὡς τὰ κατώγια:

—Ἡ σόρα-Σμαράγδα ξεπόρτισε!

Ἡ βάγια πρωτη, χλωμὴ καὶ δακρυσμένη, ἔδωσε τὴν εἴδηση τὴν κυρά. Ἡ κυρὰ τῶκε ἀμέσως τοῦ ἀφέντη. Τῶμαθε ἡ γόνα. Τῶμαθαν τὰ δόφεία. Τῶμαθαν οἱ δοῦλοι. Κ' ὅλοι, σὰν τρελλοί, ἄρχισαν νὰ ψάχνουν, νὰ ρωτοῦν, νὰ κρυφίγουν, νὰ φωνάζουν, νὰ κλαῖνε...

Τοῦ κάκου! Ἡ ἀρχοντοπούλα δὲν ἤτανε πουθενά. Τὴ νύχτα ἐκείνη, — ἢ ἀποβραδίς, ἢ τὰ χαράματα, ποιὸς ἠξέρει; — ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ κανένας. Τὸ κρεβάτι της βρέθηκε ἀπείραχτο, ἢ ξώπορτα ἀμαντάλωτη. Πάει τώρα, τρέχα γύρευέ την!...

Τῶκε λοιπὸν καὶ τῶκαμε ἡ ξεροκέφαλη;

Πήγαινε νὰ γίνῃ καλογριά, νὰ κοφύγῃ τὴν ἁμαρτία —τὸ γάμο, —γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ψυχή της;... Ἀχ, ἂς ὄψεται στὸν ἄλλονόμο, ἡ Θέκλα, ποὺ τῆς ἔβαλε μιὰ φορὰ τὴν ἰδέα! Κι' ὁ παπᾶ-Σεραφείμ, ὁ κνεμματικός, ποὺ δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ τῆς τὴν βγάλῃ;... Κι' ὁ Δραγανγίνος ὁ Σαρακίνας, τὸ ἀρχοντόπουλο, ὁ γαμπρός, ποῦ δὲν κατάφερε νὰ τὴν κρατήσῃ στὰ ἐγκόσμια μὲ τὴν ἀγάπη;... Ἔτσι ἤταν τῆς τύχης τοῦ κόντε-Φιόρη. Μέσα σὲ πέντε γιούς, νὰ κάμῃ μιὰ μόνο θυγατέρα. Νἆναι τὸ καμάρι του, ἡ λατρεία του, τὸ στολίδι τοῦ ἀρχοντικοῦ του ἡ καλή, ἡ ἐξυπνη, ἡ ὄμορφη Σμαράγδα. Καὶ νὰ τὴ χάνῃ τώρα ἀπὸ κακὴ φύλαξῃ!...

Γιατὶ ἂν ἔκαιρνε τὸ κρᾶμμα στὰ σόρια, ἂν ὑποψιαζόταν πὼς ἡ Σμαράγδα θἄκανε στάλληθεια ὅ,τι εἶχε κῇ, —κι' ἔκρενε νὰ τὸ ὑποψιαστῇ, γιατ' ἤταν μὲ θέλησῃ καὶ μὲ δύναμῃ ἡ κόρη του,—τὰ τῇ φύλαγε καλύτερα καὶ θὰ τῆς ἔκανε ἀδύνατο ἢ πολὺ δύσκολο αὐτὸ τὸ εὔκολο ξεπόρτισμα... Τώρα πάει, τρέχα γύρευέ την στὰ γυναίκεια Μοναστήρια! Καὶ καλὰ ἂν πῆγε σὲ κανέν' ἀπὸ τὰ Μοναστήρια τοῦ τόπου, ποὺ ἐκεῖνο τὸν καιρό, στῇ χώρα καὶ στὴν ἐξοχή, εἶχε δυό-τρία γιὰ γυναῖκες. Ἂν μπῆκε ὅμως ἡ μουρλὴ σὲ κανένα καράβι, σὲ κανένα καΐκι καὶ πέρασε ἀντίκρυ στὸ Μοριᾶ; Ἂν ἔφυγε μακρύτερα, γιὰ τοὺς Κορφούς, γιὰ τὴ Βενετία ἢ γιὰ τὴν Πόλη;

Ὡστόσο δὲν ἤταν κανένα κρᾶμμα γιὰ γὰ τὸ κρύψῃ. Ἡ κόρη του δὲν ξεπόρτισε μὲ κανέναν ἀγαπητικό! Τὸ Χριστὸ κῆγαινε νἀρραβωνιάσῃ, κρυτιμῶντας τον ἀπὸ τὸ Δραγανγίνο τὸ Σαρακίνο. Κι' ἐκεῖνο τὸν καιρό, πολλὲς ἀρχοντοποῦλες, καὶ μὲ τὸ θέλημα τῶν γονιῶν τους, ἔκαιραν τὸ σχῆμα τὸ ἀγγελικό. Ἔτσι ὁ κόντε-Φιόρης, ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἔρευνα καὶ τὴν ἀνάκριση στὸ σπίτι, βγῆκε ἔξω, νὰ ρωτήσῃ κεντοῦ.

Καὶ κοῦ δὲν ἤκῆγε! Καὶ κοιὸν δὲν ἐρώτησε! Μὰ κανένας, κανένας, οὔτε γειτονας, οὔτε βαρδιάτορας, οὔτε στρατιώτης, οὔτε μαρκουΐνος, οὔτε βαρκάρης, οὔτε καραβίσιος, δὲν ἤξερε νὰ τοῦ κῇ. Κανένας δὲν εἶχε ἰδεῖ μιὰ κοπέλλα ἔτσι κι' ἔτσι,—ξανθή, γαλανή, ἄσπρη, ψιλή,— οὔτε στὴ ρούχα νὰ γυρίζῃ, οὔτε σὲ βάρκα νὰ μπαίνῃ. Καὶ στὸ Μοναστήρι τῆς χώρας, ποὺ κῆγε κρῶτα-κρῶτα ὁ ἄρχοντας, τὸν ἐβεβαίωσαν μὲ χίλιους ὅρκους πὼς οὔτε Σμαράγδα, οὔτε καμμιὰ ἄλλη κοπέλλα δὲν ἐγύρεψε ἄσυλο ἐκείνῃ τὴ νύχτα. Ἔκεινα—τοῦ μήνησε ἡ Ἡγουμένη,— ἔτσι θὰ δεχόνταν τὴν κοντεσσίνα, ἂν δὲν τὴν κῆγαινε ὁ ἴδιος ὁ κατέρας της; Ἡ Θέκλα δὲν ἐζοῦσε γιὰ γὰ τὴν κρύψῃ. Ἀμέσως θὰ τοῦ ἔστελνε πίσω.

Δὲν τοῦ ἔμενε τώρα, παρὰ νὰ κάῃ καὶ στὰ Μοναστήρια τῆς ἐξοχῆς. Μ' αὐτὰ ἤταν μακριά. Τὸ ἕνα στὴν κορφὴ σχεδὸν τοῦ μεγάλου βουνοῦ. Τὸ ἄλλο στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κάμπου, κοντὰ στὴ θάλασσα. Καβαλλίκεψε ὁ κόντες τἄλογό του, κῆρε μαζί του κι' ἕνα δοῦλο καὶ κῆγε πρῶτα στὸ μεγάλο βουνό. Ὄρκους καὶ σταυροὺς τοῦ κάμανε κι' ἐκεῖ πὼς Σμαράγδα δὲν εἶδανε. Τὴν ἄλλη μέρα, κῆγε καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κάμπου. Τὰ ἴδια κι' ἐκεῖ. Κι' ἐγύρισε ἀπελπισμένος. Πάει!

Περίεργο κρᾶμμα ὅμως! συλλογιζόταν. Κανὸς εἶχε γίνει αὐτὴ ἡ κοπέλλα καὶ διαλύθηκε; Μαγικὸ δαχτυλίδι εἶχε φορέσει, ποὺ τὴν ἔκανε ἀόρατη;

Ἔστω, ἀπὸ τὰ Μοναστήρια τοῦ τόπου δὲν κῆγε σὲ κανένα. Ἡ μπῆκε σὲ κλεούμενο κι' ἔφυγε, ἢ κρύφτηκε σὲ κανένα σπίτι καὶ περιμένει εὐκαιρία νὰ φύγῃ. Μὰ τόσο πάλι δὲ θὰ τὴν ἔβλεπε ἕνας ἄνθρωπος στὴ ρούγα; Τὸ σπίτι τοῦ κόντε-Φιόρη,—ἕνα νεόχτιστο παλατάκι, ἀπὸ τὰ πιὸ ὡμορφα τοῦ τόπου,— ἦταν στὸ κεντρικώτερο μέρος τῆς Χώρας, δυὸ βήματα ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου-Μάρκου. Ἀπὸ κεῖ, ἴσιαμε τὸ Γιοφύρι κι' ἴσια μὲ τὸ νῆσι τοῦ Ἁη-Μικόλα, βάρδιες καὶ μαρκουΐνοι δὲν ἔλειπαν. Κι' οἱ διαβάτες, ἀπόμα καὶ τὴ νύχτα, ἦταν συχνοὶ μὲ τὰ φανάρια τους. Πῶς δὲ θἄβλεπαν λοιπὸν μιὰ κοπέλλα μονάχη; Καὶ μάσκα νὰ φοροῦσε, θὰ τὴν ἐπρόσεχαν ἀπόμα περισσότερο. Φτερὰ εἶχε κάμει καὶ πέταξε ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια;

Ἐπτὸς κιὰ ἂν ἦταν ὁλωσδιόλου μασκαρεμένη, ἀγνάριστη. Ἂν ἔγινε ἄξαφνα μιὰ γριὰ κουρελιάρα, σὰν ἐκεῖνες ποὺ γυρίζουν τὴ νύχτα γιὰ μάγια ἢ γι' ἄλλες βρωμοδουλειές... Ἢ ἂν μεταμορφώθηκε σὲ ἄντρο, σὲ τσιταντῖνο, σὲ χωριάτη, σὲ στρατιώτη, σὲ ναύτη. Μὰ ποῦ θὰ ἔβρισκε ροῦχα, καὶ περοῦκες, καὶ βαφὲς γιὰ τέτοιο μασκάρεμα; "Ἐψαξαν στὸ σπίτι κι' εἶδαν πὼς δὲν ἔλειπε τίποτα. Κι' οἱ μάσκες ἀπόμα τῶν γυναικῶν,—γιατὶ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ οἱ γυναῖκες δὲν ἔβγαιναν ἔξω παρὰ μὲ μάσκες καὶ μ π α ο ῦ τ ε ς,—ἦταν σωστές. Οἱ περοῦκες τὸ ἴδιο. Κι' ἡ κοντεσσίνα δὲ θὰ μποροῦσε ξνὰ προμηθευθῇ τέτοια κράμματα ἀπ' ἔξω χωρὶς νὰ τὴν κάρῃ εἴδηση κανείς, — οὔτε ἢ βάγια, ποὺ δρκίζονταν μὲ θρήνους πὼς «δὲν ἐκατάλαβε τὸ κρᾶμμικρό»... Μὲ τὰ ροῦχα τῆς λοιπὸν καὶ μὲ τὰ μοῦτρα τῆς θὰ βγῆκε. Καὶ δὲν θὰ εἶχε πάρει μαζί της, παρὰ τὰ στολίδια της καὶ κάτι χρυσᾶ τσεκίνια ποὺ εἶχε. Αὐτὰ μόνο ἔλειπαν..

Μυστήριο λοιπὸν ἡ ἐξαφάνισή της, θαῦμα! Κι' ἐπειδή, ἐκεῖνο τὸν καιρό, ἐκίστευαν καὶ τὰ θαύματα, ὁ κόντε Φιόρης ἔκαμε κι' αὐτὴ τὴ σκέψι: «Μὴν ἤταν θέλημα Θεοῦ; Μὴν τὴν ἔκαμε ἀόρατη ὁ Θεός, γιὰ νὰ μὴ μπορέσω νὰ τὴν εὕρω καί... νὰ τοῦ τὴν κάρω;» Γρήγορα ὅμως συνῆλθε καὶ σκέφθηκε θετικώτερα: «Ἄ, μκᾶ! κάτι ἄλλο θὰ εἶναι, ποὺ δὲ μοῦ κερνάει ἀπὸ τὸ νοῦ».

Καὶ πραγματικῶς, κ ά τ ι ἄ λ λ ο ἦταν, μὰ τόσο ἀκλὸ καὶ τόσο εὔκολο, ποὺ δὲ μποροῦσε, νι' αὐτό, νὰ τὸ συλλογιστῇ κανένας! Ἔτσι, ἐνῷ τὴ Σμαράγδα τὴν εἶχαν ἰδῇ δέκα τούλάχιστο ἄνθρωποι στὸ ξεπόρτισμα, δὲν τὴν εἶδε κανένας! Κι' ἐνῷ βρισκόταν ὁλοένα μπροστὰ στὴ μύτη τοῦ κοντε Φιόρη, αὐτὸς ἑτοιμαζόταν, — ἂν καὶ χωρὶς πολλὲς ἐλπίδες,—νὰ τὴ γυρέψῃ στὸ Μοριά, στοὺς Κορφούς, στὴ Βενετία, στὴν Πόλη!...

***

Ἡ ἱστορία τῆς Σμαράγδας μπορεῖ νὰ φαίνεται σύμερα κωρεῖστη, μὰ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἤταν ἀπὸ τὶς πιὸ συνειθισμένες.

Πολλὰ κοριτσια, καὶ τοῦ λαοῦ φτωχοκόριτσα καὶ τῆς ἀριστοκρατίας ἀρχοντοπούλες, κάθαιναν ἀπὸ θρησκοληψία καὶ τοὺς καρφωνόταν γ' ἀκαρνηθοῦν τὸν κόσμο καὶ γ' ἀφοσιωθοῦν στὸ Θεό, «γιὰ γ' ἀποφύγουν τὴν ἁμαρτία». Κι' ἡ μεγαλύτερη γι' αὐτὲς ἁμαρτία ἤταν ὁ γάμος, ἅμα μάθαιναν μάλιστα τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο μυστικό του... Τέτοια κράμματο, ἀλήθεια, μποροῦσε κοτὲ νὰ τὰ συχωρέσῃ ὁ Θεός; κι' ἤταν δυνατὸ νὰ ἰδῇ Παράδεισο μιὰ κακτρεμμένη γυναίκα; Τοῦ κάκου τοὺς ἔλεγαν οἱ μαννάδες κι' οἱ βάγιες, πὼς κι' αὐτὸ «κρᾶμμα τοῦ Θεοῦ εἶναι» καὶ πὼς τὴν ὥρα ποὺ γινόταν στὸ ἀντρογυναίτικο κρεββάτι, σκεπάζανε μ' ἕνα τοῦλι τὰ ἅγια εἰκονίσματα ἀπὸ κάνου, γιὰ νὰ μὴ βλέπουν. Οἱ θρησκόληπτες κοπέλλ

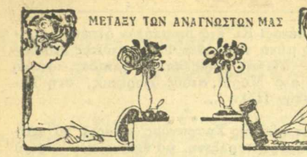

Κορίτσια, ποιὸν ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ γνωρίζετε προτιμᾶτε γιὰ ἄντρα σας; Νέοι, ποιὸ ἀπ' τὰ κορίτσια ποὺ γνωρίζετε προτιμᾶτε γιὰ γυναῖκα σας;

ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΠΡΟΙΚΕΣ ΚΑΙ ΔΩΡΑ

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἀρχηθέθησαν τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων ἐκείνων ποὺ εἶχαν λάβει ἀπ' ἀρχῆς τοῦ δημοψηφίσματος μέχρι πρὸ τριῶν ἑβδομάδων, μόνον μίαν ψῆφον. Καὶ τοῦτο, δι' οἰκονομίαν χώρου. Ἂν, ἐν τῷ μεταξύ, ψηφισθῇ κανεὶς ἐξ αὐτῶν ἐκ νέου, παρακαλεῖται ὁ ψηφίζων νὰ μᾶς τὸ ὑπενθυμίσῃ διὰ νὰ προστεθῇ καὶ ἡ μία ἀφαιρεθεῖσα ψῆφος τοῦ.

Ἕως τώρα ἔχουν ψηφισθῆ ὡς ἐκλεκτότερες νέες καὶ ἐκλεκτότεροι νέοι οἱ ἑξῆς, μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων, ποὺ σημειώνω στὸ πλάϊ:

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

Ἀθῆναι.

Ἅγιος Κωνσταντῖνος (Ὁμονοίας). Ταεία Δημητρίου 5. Ν. Ἀναγνωστόπουλος 1. Τάκης Μινιάτης 1.

Ἅγιος Παντελεήμων (Ἀχαρνῶν). Ἑλένη Μαέλλα 5. Δέσποινα Φυσκέα 4. Μυρσίνη Τριανταφυλλάκου 1.

Ἅγιος Παῦλος. Κοῦλα Θεοδωρίδου 1. Σίτσα Σακκαλῆ (χροσφυγοπούλα) 132. Β. Ἀναγνωστόπουλος 12. Κοῦλα Ἀγαπητοῦ 3.

Ἀέρηδες. Γ. Τουφεξῆς 5.

Ἀμπελόκηποι. Καλλιόπη Χέλμη 1.

Ἀναφιώτικα. Ἑλένη Λίτσα 2.

Βάθη. Μιμὴ Φραντζεσκάκη 11. Λουκᾶς Καρανίκος 4. Κοῦλα Ἀγγέλου 1. Μ. Χαρδαβέλλα 1.

Βοτανικός. Μαρία Γαρυφαλῆ 3. Κατ. Παπαδοπούλου 1.

Γαργαρέτα. Μίν. Λαγανόπουλος 2.

Ζάππειον Τασία Κούμπα 2.

Ζωοδόχος Πηγή. Δέλα Μ. Στειριώτου 211. Κώστας Γεωργαλᾶς 1. Χαρίκλεια Ζέρβου 1. Κ. Ἀνδριανίδης 23. Γιούλα Τάντη 1.

Θησεῖον. Ὄλγα Γιαννουκάκου 25. Γ. Φιλιππακόπουλος 10.

Κολωνάκι. Θεόδ. Ἀνδρεαδάκης 1.

Κολοκυνθοῦ. Λιλὴ Φελέκου 5.

Κυνόσαργες. Μαρ. Λαουλάκου 4. Πέτρος Μπαβαβέας 1.

Μακρυγιάννη. Π. Γιαννακόπουλος 17. Θ. Μοροστὸς 10.

Μεταξουργεῖον. Τηλέρ. Κόκκινος 42. Ν. Ἀνδρέου 6. Χ. Κοκολέτσος 97. Κοῦλα Τραγανάδάκη 2. Κ. Παπαγεωργιάδης 1.

Μέτς. Μαίρη Μπάζα 4. Ἀρετὴ Γρέσπου 1. Ἑλένη Νικήτα 3. Ζωὴ Σακελλαροπούλου 2. Κατ. Καραμουσνὴ 5.

Μητρόπολις. Γ. Κομνόπουλος 3.

Μοναστηράκι. Γ. Ἀλεξανδρίδης 13.

Μουσεῖον (Ἀρχαιολογικόν). Λιλίκα Καρυδάκη 2.

Νεάπολις. Γιάννης Χιδήρογλου 173. Ματίνα Ἠλιοπούλου 1. Ἀδαμαντία Λεούση 4. Κατίνα Μπάστα 2. Μιχαὴλ Χλουβεράκις 1. Σταῦρος Κηφύκου 3. Καίτη Θωμᾶ 4. Ἴω. Ἀλ βιζόπουλος 2. Γ. Παπαδόπουλος 1. Νίτσα Στυλιανάκη 1. Τάκης Οἰκονόμου 1.

Νοσοκομεῖον ὀδ. Γ. Φιλιπακόπουλος 5.

Ὁδὸς Σοφοκλέους.—Πόπη Δημητριάδου 10. Ε. Ἀγαπη ὀς 985. Φ. Σπυρίδης 5.

Ὁδὸς Σολωμοῦ. Α. Καρανάσις 12. Ἄννα Παπαγεωργίου 1.

Παγκράτι. Εἰρήνη Διαμαντοπούλου Ι. Μ. Βρανᾶ 1.

Πατήσια. Ν. Λάσκαρις 1.

Πετράλωνα. Μ. Ἀργυρόπουλος 1. Γεώρ. Σταματίου 1.

Πλάκα. Λούζα Βάθη 2.

Πλατεῖα Ἀττικῆς. Εἰρήνη Ἀγγελίδου 17.

Τέρμα Ἱπποκράτους. Κοῦλα Ἀραζοῦ 5.

Ψυρρῆ.—Ζίλδα Δελενάρδου 12. Κ. Παπαγεωργιάδης 103.

Αἴγινα. Χαρίκλεια Ἀναγνωστοπούλου 27.

Αἴγιον. Ι. Κουγιάννης 8. Τ. Ἀνδριόπουλος 2.

Αἰτωλικόν. Μαρίτσα Σινάνη 1.

Ἀμαλιάς. Ἑλένη Παπακωνσταντίνου 8.

Ἄργος. Κ. Λαδᾶς 2. Μαρ. Τσεκούρα Ι. Ἀρετὴ Κωνσταντάκη Ι.

Ἀστακός. Α. Παναγιάννης 1. Κασσιανὴ Τυούρα 1.

Βίλια (Μεγαρίδος). Σ. Μήτρου 2. Μαγδ. Δρίκου 3.

Βόλος. Μαρίτσα Καραποστολάκη 43. Ἀλίκη Χονδρού 8. Εὐαγ. Ζηαφέτη 7. Διον. Χρυσοχόης 1. Σολομὼν Ρικανάτης 2. Β. Ἀριστόπουλος . Κ. Μπιλούλης 2. Κατίνα Βασδέκη Ι. Ἑλένη Κοντογιάννη Ι. Μαρ. Χρυσοχοΐδ Ι.

Γκιουμουλτζίνα. Κυρ. Παπακυριάκου 1.

Γρεβενά. Ἴω. Χρυσοχόος 2.

Γύθειον. Εὐγενία Ἀτσίδη 7.

Δεδεαγάτς. Χρυσοῦλα Ἀντωνιάδου 1.

Δομοκός. Εὐαγ. Α. Τράντα 2. Ἀ. Γιακουβῆς 1.

Σπ. Καρατζᾶς 1.

Δράμα. Δ. Πέτσας 1. Σοφία Πέπα Ι.

Ἔδεσσα. Ἑλένη Σιβένα 1. Μ. Σιβένα Ι.

Ζάκυνθος. Εἰρήνη Μπαγδατοπούλου Ι. Μέγκω Ζαραντοπούλου 1. Μαρία Στεφανοπούλου Ι.

Ἡράκλειον (Κρήτης). Εὐαγ. Δασκαλάκη. Θάλεια Γερμανάκη 1. Ἀθην. Χιωτάκη 1. Γ. Γραίκη 1. Μαρ. Μουρλιδάκη Ι.

Θεσσαλονίκη. Μαίρη Γεωργίου 2. Ἀγαθονίκη Ἐμμανουήλ 9. Πότη Καβούχη 1.

Ἱεράπετρα (Κρήτης). Κατ. Γιανικάκη 2.

Ἴος. Γ. Φιλιππακοπούλος 1.

Ἰστιαία. Γ. Σιαφλιάννης 3. Ἴω. Γιάνκου Ι.

Ἰωάννινα.—Χ. Κολιάτσος 15. Λάκης Γεργιγιάννης Ι.

Καλάμαι. Ι. Βασιλάκης 2.

Καλλιθέ. Τάσος Διαμαντόπουλος Ι.

Καστορία. Ἀφρ. Χαιροπούλου 1.

Κέρκυρα. Κ. Κοτινᾶς. Ι.

Κεφαλληνία. Ε. Κονιδάρης 1.

Κηφισιά. Σοφία Ζαΐμη Ι.

Κορινθος. Βούλα Ἀναγνωστοπούλου 1.

Λάρισσα. Λιμίλιος Πετρίνης 29.

Λαύριον. Γ. Ραγκούσης 2.

Λεβ δεια. Σοφία Ψαρόμυαλου 4.

Μέγαρα. Μ. Σανσιδόρου 1.

Μέζαπο Ἀγγ. Τσαγγράκου Ι.

Μεθώνη. Δ. Κωστόπουλος 3.

Μυτιλήνη. Θεανὼ Ἀδαμίδου 3.

Ναυπλιον. Μαρ. Σκουλᾶ 2, Κων. Θερμογιάννης 1.

Ξανθη. Βλαδίμηρος Στογιάννης 2. Ἄννα Μαλκαρροπούλου 1. Φανὴ Δήμου 1.

Ξυλόκαστρον. Ι. Βασιλάκος 3.

Πάτραι. Μαρία Παπαδοπούλου 3.—Εὐάγγελος Ἀθανασίου 4. Α. Λουκόπουλος 12. Γεώργ. Μαρκέτου 2. Ἀγγελ. Καλιαφούδα 1. Ἰ. Πορφυρόπουλος 1. Ἠλ. Καμπούρης 1. Γ. Γιαννοπούλου 3. Μαρ. Παπαπαύλου Ι.

Πειραιεύς.

Ἅγιος Κωνσταντῖνος. Ν. Ἀναγνωστόπουλος 15. Π. Παπαδημητρίου 1.

Ἅγιος Νικόλαος. Εὐστ Σιμόπουλος 1.

Ἁγία Σοφία. Σταμ. Σαββανῆς 1. Κατ. Κατραμάδου 4. Ἔλλη Μοῖρα 2. Μιμήτσα Ζάβαλη 3. Σοφία Ζάβαλη 9. *N. Marry 3* Σ. Καραβίας 1. Β. Λογοθέτης 1. Μ. Ἀνδρουλιδάκης 1. Λάζαρος Λαγᾶς Ι. Μαρία Σταματάκου Ι. Μιχαὴλ Ταμπακάκης 3. Ἀφροδίτη Παπαδοπούλου 2.

Ἅγιος Σπυρίδων. Μαρία Ζαργάνη 4.

Βρυώνη. Ἑλένη Νικολάου 1.

Γέφυρα. Ἔλλη Σταματιάδου 2.

Δυτική Ἐκκλησία. Ἄννα Ἰατρουδάκη 2. Κ. Καστέλλα. Ἀ. Χριστοφίλης 234. Γεώργ. Λύρας 5.

Μελετοπούλου. Ν. Ἀντωνάκου Ι.

Ὁδὸς Ψηλάντου. Λοῦλα Πλέσσα 3.

Ὁδὸς Μελετοπούλου. Νικολέτα Ἀντωνάκου 2.

Πασαλιμάνι. Χρυσοῦλα Τζίνη 4. Ἔφφη Παναγιωτοπούλου 2. Κωνστ. Ἀφραταῖος Ι.

Πλατεῖα Ἀλεξάνδρας. Νίνα Μελαχρινοῦ 174.

Πλατεῖα Θεμιστοκλέους. Ἐρρίκος Βαγιάνος 10.

Ρέντη. Χαρ. Καλατζῆ 2

Φρεατίς. Ἑλ. Καλλιγᾶ 13. Παναγ. Μπιλλίνης 55. Στέλ. Εὐσταθίου 8.

Ρέθυμνον. Βαρβάρα Βαρούχα 4. Ἀμαλία Παπαδάκη Ι. Ἀργυρὼ Δανδόλου 7. Εὐαγγελία Σταράκη Ι.

Πόρος. Μαρ. Καλῆ 4

Σάμος. Ἀταλ. Ἀντωνιάδου 2. Τάκης Μπάτης 4.

Ι. Γεροχριστοδούλου 15.

Σπάντα Ἐκκλησίαι. Λαμπρινὴ Δοντόγλου 2. Ξανθίπη Ὠρολογοῦ 6.

Σουρλί. Κωνστ. Βασιλείου Ι. Σωτήρ. Βάκας Ι. Γ. Κουτρούμπας Ι. Ἀθ. Παῦσκας 2.

Σύρος. Ἄγγελος Ἀναστασίου Ι. Ε. Ἀποστολίδου Ι.

Τοίπολις. Γεώργ. Ἀδαμόπουλος 3.

Τοίκκαλα. Ρ. Σμιτσῆ Ι·

Χαλκίς. Κ. Γσιρικάκης 3. Ἑλένη Κατέβα Ι.

Χανιά. Καλ. Κατσιφαράνη Ι. Ἑλ. Κτιστάκη Ι.

ΜΕΤΩΠΟΥ

Πίτης Δανάλης 7. Ἴάσων Δερωμένος 8. Νίκος Σταματόπουλος Ι. Ι. Γεροχριστοδούλου 5. Β. Ξηρομερίτης Ι. Ι. Παπαργυρίου Ι. Χριστοφ. Κάλλος Ι.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἀλεξάνδρεια. Μαρ. Δεσποτίδου Ι.

Κων)πολις. Ν. Τακόπουλος 50. Εἰρ. Καραθοδορόπουλος 15

Νίκαια. *Desi Kupferberg 2.*

Σικαγον. Ἀθανασία Κοκολέτσου 20.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Ἐλήφθη ἡ φωτογραφία σας, κ. Γ. Ἀδαμόπουλε. Δὲν εἶμαι σίγουρο γιὰ ἔχω τὰς διευθύνσεις σας, κύριε Ε. Γιαννακε.—Δυσανάγνωστον. Βεβαίως εἰ μπορεῖτε νὰ ψηφίζετε ἐπανειλημμένος τὴν ἰδιαίτερον ψηφίαν, ἀρκεῖ νὰ συμμορφοῦσθε μὲ τοὺς ὅρους τοῦ δημοψηφίσματος.—Θ. Τσιμπούκης. Ὅλοι οἱ ἀναγνώσται εἶμαι σίγουροι νὰ μετάσχουν. Διαβάσετε τοὺς ὅρους. Περιμένομεν τὴν φωτογραφίαν σας, ὁπὸς Ἀναγνωστοπούλου.—Παρακαλῶ τοὺς κ. κ. Δημητριάδην, Κ. Ἀναγνωστόπουλον νὰ διαβάσουν τοὺς ὅρους τοῦ δημοψηφίσματος καὶ νὰ μὴ λησμονοῦν νὰ ἀποστέλλουν ψηφοδέλτια, διότι ἄλλως αἱ ψῆφοι των δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Θέλω νὰ μοῦ ὁρίζετε καὶ τὴν συνοικίαν, δ)νὶς Φ. Χατζηπέτρου, διότι δὲν γνωρίζω ποῦ νὰ τὸν τοποθετήσω. — Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σᾶς ἔχω νὰ εἰπῶ, κ. Γ. Μπαρμπόπουλε καὶ ὁπὸς Σιμουηλίδου.

ΔΩΡΕΑΝ ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ὅσες καὶ ὅσοι ψηφίζονται ἔχουν δικαίωμα νὰ στείλουν τὶς φωτογραφίες των καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἀνωφερεῖ.

Ὅσες καὶ ὅσοι θέλουν νὰ βγάλουν καλλιτεχνικὴ φωτογραφία εἰδικὴ γιὰ τὸ δημοψήφισμα παρακαλοῦνται νὰ κερνοῦν ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ἀρχιουστάκτου (6—7 μ. μ.) ὅπου θὰ παίρνουν ἐντολὴν καὶ θὰ κηγαίνουν νὰ φωτογραφίζονται δωρεὰν εἰς τὸ ἀτελιὲ τοῦ καλλιτέχνου φωτογράφου κ. Κλογερίδου (ὁδὸς Φυλῆς 116), ὁ ὁποῖος προσεφέρθη εὐγενῶς νὰ φωτογραφίζῃ δωρεὰν τοὺς θέλοντας νὰ συμμετοσχουν εἰς τὸ δημοψήφισμα.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΨΗΦΙΖΟΝΤΩΝ

Τοὺς ἀνωτέρω ψηφίζουν αἱ δεσποινίδες καὶ οἱ κύριοι: Μαρ. Ἀναγνωστοπούλου, Γ. Τιμπάκης, Τάκης Σπίκας, Ρ.ῶλ. Παυσανίου, Ἀλ. Γ.ωργίου, Γεώργ. Μπαρμόπουλος, Σπυρ. Ψωμαρης, Κίκκα Παπαθεοδώρου, Νικ. Παῦλου, Ἰωαν. Πενιέσης, Σπυρ Μοιραΐος, Κωνστ. Σωρβιας, Ἀνδρ. Καλημᾶ σθρης, Κ. Καραγεῶργος, Σύλλα Ρογιου, Ἀντών. Σεμπετάκης, Κατινα Ριγαρδου, Εὐαγγ. Χρόνης, Ν. Φωτεινός, Μαριν. Ἀνδριοπουλος, Ἀντ. Σαματάκης, Ἰφ. Ρολανδη, Μαρ. Καλαντζῆ, Βαρβ. Καρατζᾶ, Ἀλεξ. Πλέσσα, Ἀλεξ. Πλωσσα, Ἰωάννα Σταθάκη, Μαρ. Τσκανοπούλου, Στέφ. Μαλαβάκης, Μ. Γρηγοριάδης, Μ. Τσεκούρα, Ἀθ. Μαλατσιώτης, Λ. Σιαματοπούλου, Μ. Ἀραμπετζίδου, Μ. Περίδη., Ἔκαμ. Πουλῆς, Μερ. Ἀγγελοκούλου, Ν. Ξυλούρης, Σολ. Διβάνης, Ι. Ἀρεθας, Μ. Σαμοράᾶς, Γ. Ἀναστασιάδης, Ἀθαν. Π.δόπουλος, Σωτ. Ποιδόπουλος, Δημ. Μπαλῆς, Ἀνδρ. Πωπ δημόκοτλος, Γεώργ. Βιφειάδης, Ι. Βασιλόκος, Χρ. Χατζίνη, Μ. Ἀργυριου, Χρ. Κουρτέσης, Σ. Κονιδαρης, Ν. Σιωρῆς, Α. Βασιλείου, Δ. Ψωμᾶ , Μ. Ἀνδρουλιδακη, Ε. Ἀνδρουλιδακης, Γ. Ἀνδριτσάκης, Μ. Ἀνδρόκ υλος, Πε αγ. Ρεμφου, Σ. Λιζάκης, Ἀλεξ. Τοκαλης, Ἀν. Μερκούρης, Κατ. Λιβαγου, Ν. Ἀποστολοπούλου, Ἴ. Γεωργόπουλος, Ι. Τριανταφυλλίδης, Κ. Νίκα, Ἐλ. Μάλλιου, Ἐ. Πιατανιάτου, Ἐ. Γιαννάκος, Θ. Χαραλαμποπουλος, Ι. Μπτόκ υλος, Γ. Σταθοπουλου, Α. Ζ.ῆτος, Ν. Νταούλης, Δ. Κοτζάρης, Ἀριστ. Ἀετόπουλος, Ἀνδρ. Δόσος, Παναγ. Κοτζιμπασάκης, Μιχ. Παπαδόπουλος, Ν. Βιρβαρεσσος, Ἀνδρ. Κοκκίνης, Ἀνωστ. Οἰκονόμου, Ν. Δημοῆς, Δέλα Οἰκονόμου, Πέπ. Ἰωάννου, Θεόδ. Ζαγορισνός, Νικ. Νεαούλης, Ἴω. Τρίψις, Ν Λουμίδης, Κ. Ἀφραταῖος, Ι. Στιθάκη, Ἀλεξ. Πλούμη, Βιρβ. Καραλῆ, Ἑλ. Καλαντζῆ, Ἰφιγ. Ροδολδη, Ἀντων. Σταματάκος, Α. Διομαντόπουλος, Καν. Κανελλόπουλος, Ν. Τσάγος, Ἀγγ. Λάνου, Σταμ. Ρουσάκη, Ἀλεξ, Τοκαλῆ, Στέλ. Ρουσάκις, καὶ Γρ. Βιχλιώτης.

ΤΟ ΠΟΣΟΝ ΓΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΙΚΕΣ

Τὸ ποσὸν ποὺ μαζεύεται ἀπ' τὰ 50λεπτα ποὺ συνοδεύουν τὰ ψηφοδέλτια θὰ δοθῇ σὲ προῖκες καὶ σὲ δῶρα στὰς νικητρίας καὶ στοὺς νικητάς. Ὑπολογίζω ὅτι ὡς τὸ τέλος θὰ μαζευθοῦν ὡς 10 χιλ. δρ.

Ἕως τὴν περασμένη ἑβδομάδα εἴχαμε δραχμὰς 1.393 καὶ λ. 50. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔχουμε δραχμὶς 96.50. Δηλαδὴ ἐν ὅλῳ δραχμὰς 1.490

Ἔτσι προσεγγίζουμε τὴν δευτέρα χιλιάδα. Καὶ τὸ Δημοψήφισμα προχωρεῖ ραγδαίως, διαρκῶς ἐπιοῦσον τὸ ἐνδιαφέρον ἀνωνυμοτιμῶν καὶ ἀναγνωστῶν.

ΝΟΡΑ

Ἀγαθονίκη Ἐμμανουήλ
(Θεσσαλονίκη)

Αἱ ὑποψήφιαι τοῦ δημοψηφίσματος

30 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

Κλοστανὴ Σμυρνιωτοπούλα ἐκ Σμύρνης. «Ἡ Πληγωμένη παρδιὰ» ἢ διαμένουσα ἐν Σιμάγῳ τῆς Ἀμερικῆς, ζητεῖ νὰ μάθῃ τὴν τύχην τοῦ «Ἰωαννου Δεδε» ἐκ Λαρίσσης Θεσσαλίας καθὼς καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ «Ἄστρου τῆς Ἰωνίας» καὶ ὅλων τῶν ἀνταλλαντῶν της. «Α. Κ.» 1834 *Spaulding av. Chicago ill. America.*

— «Σύλλογος ΦΙΛΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ». Μέλη δεχόμεθα εἰς τὸ *p. r.* Ἀθηνῶν. Ζητοῦμεν ἀντιπρόσωπον Πάτρας, Πύργου. Οἱ θέλοντες νὰ ἐγγραφοῦν ἄς γράψουν «Ἐμμανουὴλ Ἀγαπητόν» *p. r.* Ἐνταῦθα.

— ΚΟΥΛΑΝ ΑΓΑΠΗΤΟΥ. Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν; «Ἐμ. Ἀγαπητός».

— Νεαρὸ φανταράκι ριγμένο εἰς τὰ χιονοσκεπῆ βουνὰ Θράκης, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν ἀπὸ Χίου, Σουφλίου. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε Α. Μ. Α. Γραφεῖα ἡμιλαρχία 3η μεραρχίας τ. τ. 915.

— Ἀνταλάσσω κάρτες, ἐπιστολὲς καὶ φωτογραφίες καθὼς καὶ γραμματόσημα. Παρακαλῶ ὅλους τοὺς γραμματοσυλλέκτας τῆς Ἑλλάδος νὰ μοῦ γράψουν. Ἀπαντῶ ἀμέσως. Ἀγοράζω γραμματόσημα παντὸς εἴδους, προτιμῶνται τὰ παλαιά, ψευδώνυμα ἀποκλείονται.—*Peter Lagos*, 1369 *E Fort St* 1369 *Detroit Mich=U.S.A.*

—Μόνο μὲ παντρεμμένες, χῆρες καὶ ζωντοχῆρες ἐπιθυμῶ νὰ χάνω μιὰ ὁποιαδήποτε ἀλληλογραφία. Εἶμαι νέος, ἀρκετὰ μορφωμένος. Τὰ κορίτσια ἀποκλείονται τελείως.—Νῖκος Αὐγερινός, ξενοδοχεῖον «Θεσσαλονίκη»—Ἐνταῦθα.

— Ζητῶ ἀλληλογραφίαν, μὲ κορίτσια καλῶν οἰκογενειῶν. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Τριπόλεως καὶ Καλαμῶν. Σκοπὸς παρηγορία ἀλλὰ καὶ δ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε: Δεκανέα Γιάννην Κατραλῆν *VII* α' λόχος Σκαπανέων Τ. Τ. 904.

— Ἀξιωματικὸς τοῦ Μετώπου ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νεαρὸς προσφυγοπούλος μόνον, ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Κων)πόλεως. Γράψατε: Ἰσάσνα Ρυβέρτον, ἀνθυπολοχαγὸν 16ου πεζ. Συν[τος, ΙΙ Πολυβ]χίας. Τ.Τ. 911.

— Φανταράκος τοῦ 22ου αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν, πρὸς παρηγορίαν του, μὲ δεσποινίδας τοῦ Βόλου, Πορταριᾶς καὶ περιχώρων. Γράψατε: «Λούλουδο "Ἔβρου», 20ον Σύν]γμα 9ος λόχος. Τ.Τ. 912.

— Δίδω Ν. Κ. *Α.*—Σᾶς ἔγραψα 1ον ταχυδρομικὸν παράρτημα. Ἀθῆναι—Ἄγγελος.

— Ἀλληλογραφῶ μὲ δεσποινίδας Ἀθηνῶν, 15—17 ἐτῶν. Σκοπὸς γνωριμία. Γράψατε: Μιχαὴλ Παντᾶκον, *Poste Restant* Ἀθῆναι.

— Παρακαλεῖται ὁ γνωρίζων τι, περὶ τῆς τύχης τοῦ δεκανέως Θεοφάνου Χρηστοδούλου, ταχυμαγέου ἐκ Κορίνθου καὶ ὑπηρετήσαντος εἰς τὸ 7ον πεζικὸν Σύντ]μα, 3η πολ]χία, νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν δεσποινίδα Κοντογίου, *Poste Restant* Πειραιᾶ.

— Δεσποινὶς Εὐγ.. Περιμένω ἀπάντησίν σας. *P. R.* Λάρισσαν.—Ματσαίης»

— Νεαρὸς ἀξιωματικὸς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν, μὲ δίδας. Προτιμῶνται μορφωμένες προσφυγοπούλες. Σκοπὸς φιλία καὶ δ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε. Ἀνθυπασπιστὴν Παπαθανασίου Γεράσιμον, 19ον σύνταγμα, 3ος λόχος, *VI* Μεραρχία Τ. Τ. 912.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἀλληλογραφήσω μὲ μιὰ κοπέλλα εὔμορφη καὶ σεμνή. Ντίνος Γεωργακόπουλος. Τοριπιλ. «Δάφνη» Ναύσταθμος.

— Ἀλληλογραφοῦμεν πανταχόθεν μὲ δεσποινίδας. Θέμα οἱοδήποτε. Αἱ δύο πρῶται θὰ λάβουν δῶρον τὴν ἀπεριόριστον φιλίαν μας. Γράψατε: *Riehard Joseph* καὶ *Foncher.—poste restaut.* Πάτρας.

— Ὁποια μπορεῖ νὰ παρηγορήσῃ καὶ θέλει νὰ κερδίσῃ μια καρδιά, ἄς γράψῃ στοῦ «Πόνου τὸ Ρημάδι», *poste Restant* Ἀθῆναι. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Κρήτης.

— Νεαρὸς ἀξιωματικὸς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας.—Ἀν]γὸν Ἰωάννην Ἀραχωβίτην ΙΙπ ὀρ. Χειρουργεῖον. Τ. Τ. 915.

— Μὲ σκοπὸ τὴν ἀγάπη, ἀλληλογραφῶ μὲ κορίτσια ποὺ δὲν ἔχουν ἀγαπήσει. Λαλάκης Κύρου, *poste Restant* α'. ταχυδρομικὸν παράρτημα: Ἐνταῦθα.

—Εἶνε κομμιὰ καὶ ἀπ' τὰ Τρίκκαλα κ' ἀγαπᾶ τὴ μονοξιά;—Λοχίας Ι. Μ., ὄρχος ἀεροπλοΐας. Θεο]νίκην.

— Δεσποινὶς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέους 26 ἐτῶν καὶ ἄνω. Δανάη Νικολαΐδου. *p. r.* Ἀθῆναι.

— Τρελλὸ Μελαχρινό, ποῦ εὐίρσκεσαι; Ἀκόμα ἀναμένω διεύθυνσιν Αἰγυπτον—Δ. Ἰωάννου.

— Νέος 23 ἐτῶν, μορφωμένος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν, μὲ δεσποινίδας ἀπὸ 18—20 ἐτῶν ἄκαμης τῆς Ἑλλάδος. Προτιμῶ μαλλονάς, σκοπὸς γνωριμία καί... Γράψατε *Mr* Α. Α. Μορφωμένος, 31 *Florence St.*—*Marlboro Maus S. S. A.*

— Εὐχαριστῶ αὐτὴ ποὺ μ' ἐψήφισε, ἀλλὰ μ'ἔχει ἀγκιαζάρει ἄλλη.—Θεόδωρος Ἀντωνάτος.

— Εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν ψηφίσαντά με, ἀλλὰ παρακαλῶ θερμῶς μὴ ἐπαναληφθῇ.—Μ. Τροχαλάκη.

— Στρατιώτης ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Σκοπὸς ὁ ἔρως.—Γραψατε: Πυρ] τὴν Ἠλιάδην Νικόλαον *VI* β'. Μοῖρα ὀρ. πυρ]κοῦ. 1η πυρ]χία Τ. Τ. 912.

— Χαμένη Εὐτυχία: Στὸ γραμμοτάκι σου σὲν ἔγραψες διεύθυνσίν σου. Θέλω γ' ἀλληλογραφήσουμε. Ἀνομένω.— Μ. Βουκελάτος.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ σπανὰ κορτσια. Πωγωνάτα ἀποκλείονται.—Γράψατε: Λοχίαν «Ἐρημίτην», 30ον Συν]μα πεζικοῦ, 2α πολ]χία Τ. Τ. 911.

— Ἀνθυπασπιστὴν Δοσοπ. Γ. Χαλκίδα.—Μάντης νάσουνα, δὲν θὰ πάλεγες μὲ τόση ἀφοίβεια. Εἶχα καυγᾶ τρικοφέρτο μὲ τὴ φιλενάδα μου. Τόσο κοῦσπασα τὸ χέρι μου καὶ νοσηλεύομαι σὲ νοσοκομεῖο. Ἀνυπομονῶ, πότε θὰ γίνω καλὰ νὰ σοῦ γράψω. Α. Β. Νο 2.

— Ἀνθυπασπιστὴν Δοσοπ.—Σσσ... ἐμπιστευτικὰ μόνο σε σένα τὸ λέγω. Ὑπὸ ἐχεμύθεια λοιπόν. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἐκμηδενίσω τὴ φίλη μου καὶ ὅταν ἐκείνη λείψῃ τότε θὰ εἶμαι ἐλεύθερη νὰ σᾶς γράψω. Μὴ τυχὸν δρμος καὶ τὸ μάθῃ κανείς, γιατὶ δὲν ἔχω ὄρεξι, ἐδῶ ποῦ βρίσκομαι νὰ μὲ γυρνοῦν στὰ τμήματα τῆς ἀστυνομίας. Νᾶταν τοὐλάχιστον ἐλληνικά... θὰ τὸ κρυκαλοῦσα. Α. Β. Νο 1.

— Στὸν Κώσταν Ἄβρον. Στὸ ἀντίκρυσμά σου ξαφνίστηκα καὶ εὐθὺς ἔγνοιωσα ὁ δρόμος μου νὰ γίνεται δρόμος ὀνείρων.—Μια Θραποῦλα.

— Εἶμαι νέος, ἐτῶν 25, ἀρκετὰ εὐπαρουσίαστος, τὸ ἐπάγγελμα μηχανικός. Ἔχω εὐρὺ μέλλον καὶ ἐπιμονὴ ἐργασίαν. Ζητῶ συμβίαν μορφωμένην καὶ χοριτωμένην δεσποινίδα ἢ χήραν, 17—23 ἐτῶν, ἀποκλειστικῶς προσφυγοπούλαν, ἀνεξορτήτως φίλου καὶ θρησκεύματος, εὐπαρουσιάστον, εὔσωμον, μύτη καὶ στόμα μανουκιά, μάτια μαῦρα ἢ γαλάζια, μαλλιὰ ξανθὰ ἢ καστανά, χρῶμα ἐπιδερμίδος ξανθὸν ἢ σιτόχρουν, ἀνάστημα ὑψηλόν. Προτιμῶ τὴν γνωριζουσαν τὴν γαλλικὴν καὶ οἱοδήποτε μουσικὸν ὄργανον. Δέχομαι ἀμέσως φωτογραφίαν. Γράψατε: *Monsienr Jenn Savidis, ingénieur poste Rostant, Marseille.*

—Χῆρος, Ἀλτ! Χῆρος 25ετὴς ἐν καλῇ καταστάσει, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ χῆρες πανταχόθεν. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε: Περιλλῆν Κοραβίδαν, Φιλίππου 175. Θεο)νίκην.

—Γαβριέλλα: Ὁ ὁρίζων ἤρχισε νὰ θολοῦται. Διατί; Ἀναγνωστόπουλος.

—Ἀλληλογραφῶ μ' ὁποια νοιώθει πὼς θὰ μ' ἀγαπήσῃ. Διεύθυνσίς μου· Γεώργιον Γρηγορίου Ἀθανασούλην *poste restante*, Ἀθῆναι.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὲς μὲ δεσποινίδας. Σκοπὸς ἔρως. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Βόλου, χωρίων Πηλίου.— Γράψατε: Κωνσταντῖνον Χρυσόν, Προαστεῖου 21, Ἀθῆναι.

—Ἀνταλλάσσω κάρτ κοστὰλ καὶ ἐπιστολὲς μὲ ἀποξάκαντας. Σκοπὸς διασκέδασις.—Γράψατε: Ναύτην Ἀποστολον Στούργαν, εὔδρομον «Τένεδος».

—Ὑπολοχαγὸς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων. Σκοπὸς ἱερός.—Χρ. Δημητρόεσης, ὑπολοχαγός, 13ον Σύνταγμα πεζικοῦ τ. τ. 928.

—Νεαρὸς ἀξιωματικός, ἄγρυπνος, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Προτιμῶνται προσφυγοπούλες. Σκοπὸς ἱερός. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Διεύθυνσις: Λοχίαν Τσαλαχίδην Ἰωάννην, 3ος λόχος 19ου πεζ. συντάγματος τ. τ. 912.

—Νεαρὸς ἐπιλοχίας ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας ἄκαμης τῆς Ἑλ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

Περδίκω μ' κ'λίμ
Μὴ ρουτᾶς κὶ μὴ γυρέβς
οὐρὴ καρακαϊδόνα μ' τὶ
γέν'τι τούτου τοὺν κηρὸ
ἰδῶ στν' 'Αθήνα μὶ τσ'
πλούσιοι κὶ τσ' καραδου-
κράτουρις. 'Εχ'νι χάσει
τοὺ νούμιρο τς' δικάρας
κὶ κάν'νι νὰ κριπάρουν
ἀφ' τὴ στεναχώρια κὶ τ'
κακὸ κ' τσ' ἔκιακι. Δὲ
μπουρῶ νὰ στοῦ μπιρι-
γράψ' ἔτσι κ' νὰν τοῦ χουρέσ' τ' μυαλουδάκι
σ' τοῦ κ'τὸ. 'Αλλου νὰ σ' λιέου κι' ἄλλου νὰν
τοὺ γλιέκς μὶ τὰ γίδια σ'τὰ φωτιρά. Παείν'νι
ἀτοὺ δρόμου κι' ἔχνι κάτι φάτσες σᾶν κὶ νὰν
τσ' σκουτώσανι στοὺν τόπου τοὺν κατέρα κὶ
τ' μάγνα. Κὶ ξέρ'ς γιατὶ γένουντι οὔλα αὐτήνα
οὐρὲ ζούδιου; 'Ιένικα κ' τοῦ Κουβέρνου θὰ
νὰν τς' βάλῃ φόρου 'στὰ λιφτὰ κὶ στὴ μπεριο-
υσία κὶ θ'νὰ κλερώσ'νι κόμπουσις χ'λιαδοῦ-
λις οὐ κᾶσα'νας. Μκῆκες στοῦ γόημα τς' ὑπου-
θέσιους;

Γένετι δ'λαδὴς ἱένας νόμους καὶ διαλαβαίν'
καθαρὰ κὶ ξάστερα:

'Ιέχ'ς νὰ κοῦμι τ' λόου σ' κῦριι τόσες χλιά-
δις. Εἶνι κουλα κὶ κρέκ' νὰ μ'δώῃς κὶ μένα
τ'Δημόσιου τόσα ἱένικα κ' μὶ σφίξανι ἀκινταρίες
κι' ἔχ'μι ἀνάγκη κὶ κόψ'μου μὶ τοῦ ξ'μπάθειου, νὰ κλερώσ'μι τσ'μιστοῦ κὶ τὰ κουδέλ'κα.

Θὰ μ' κῆς ὅτι ἀφοῦ ἔχ'νι τόσα κουλλὰ τὶ
τοὺς κ'ράζ' νὰ δώκ'νι κὶ τ' Δημόσιου. Κὶ 'γὼ
τοὺ λιέου αὐτήνου οὐρὴ χαζὴ ἀλλὰ δὲ γουρ-
γίζεις κοὺ ὅσοι ἔχ'νι τὰ κολλὰ χαλιεύ'νι τὰ
μπουλικώτιρα;

Κὶ γιὰ νὰ σ' κάμου νὰν τοῦ ἰνουήσῃς ἄκ'σι
νὰ ἰδῇς τί γένιτι σὶ τούτου τοὺν καλήκου-
σμου ἀκ' νὰ σκουθῇ ἡ τρίχα σ' τρίγια δάχτυλα
τοὺν ἀνήρουφου.

'Ιπέργαγα κρουψὲ ἀκτοὺ Χρηματιστήργιου
κοὺ εἶνι ἱένα σκίτι σ' ἕνα στινὸ κὶ μαζεύ'ντι
οἱ μπλούσιοι ἰκεῖ κὶ ἀγουράζουνι κὶ κ'λᾶνι
κάτι χαρτιὰ κ' τὰ λιένι μιτουχὲς—μὶ σ'μκά-
θειου,—καὶ κάν'νι στραβα λιφτὰ μ'αὐτούνη τ'
ὅλειά.

Κεῖ κ' κάαινα κατὰ δῶθενές τ'ράου κὶ τὶ
γλιέκου; 'Ιέναν καλήόφ'λου κοὺ ἤμασταν ἀν-
τάμα νιὰ βουλὰ κι' ἕναν κηρὸ στοὺ στρατὸ
κὶ δὲν ἤξερα τί χρῶμ' εἶχι τοῦ δίφραγκου. Κὶ
τοὺν γλιέκου κὶ ἤτανι στουλισμένους λὲς κὶ
κάδινι σὶ γάμου—κὶ 'στὰ 'δκά μας.

'Ιέκανα τοὺ σταυρό μ' σᾶν τοὺν εἶγδα. 'Ικεί-
νους οὐ θιουτούμκης ἰγέλαγι κ' στικούμ'νε σᾶ
χαζὸς κὶ μ' λιέει:

—Γειά σ' οὐρὲ Μήτρου, μὶ θ' μᾶσι;

—Εἶνι νὰ κάν'ς κ'βέντα κ' δὲ σὶ θ'κοῦμι;
'Αμ' δὲ μ'λιὲς μὶ τοὺ νοῖκι τά'εις τὰ σκ'τιὰ
γιὰ ἀκ' τοὺ νικρουταφείου τὰ βρουντουλόϊσις
κὶ σοὔρχουντι ταμὰμ 'στοὺ μπόϊ σ';

—Οὐόχ' μ' ἀκουκρίν'τι τ'λόου τ', εἶνε
θ'κά μ'.

—Δ'λαδὴς τᾶεις κλερουμένα γιὰ τὰ κλαῖνι
κὶ τὰ κοιρουλουγοῦνι;

—Κλερουμένα κὶ μὶ τοὺ παρακάνου, μ' λιέει.

—Κύργιε λέησουν! Κὶ κιάστ'κις ἰοῦ ἀκὸ
κεράδις;

—'Αχά, ἱέκανα μκολ'κα λιανώματα.

—Οὐρ' τὶ μ'λιές; Σᾶ νὰ λιέμι τᾶκαμις ἴσαμι
χ'λιάρ'κου;

—Μουναχά; 'Ιέχου ἴσαμι κιγτακόσις χ'λιά-
δις κάν' κάτ.

Σᾶν τ' ἀγροίκησα αὐτήνου κερὰ γουρνό-
τριχα νὰ μ' κιάσῃ κόλκους.

—Οὐρ' κρῖνε κελὰ οὐρὲ χαντακουμένε! 'Ιέ-
χ'ς κᾶνα θειὸ σ'τν 'Αμέρικα κὶ τὰ τίναξι οὐ
μακαρίτ'ς γιὰ σ'κέσανι ἀκοὺ τ' φιγγάρ';

—'Οϊ, μ'λιεῖ, κεῖζον 'στοὺ Χρηματιστήρ-
γιου κὶ τὰ κέρδεψα ἰντίμους κὶ μὶ τ'ν ἰδροὺ
τ' κρουσώκκου μ' κατὰ κ' τοὺ λιεῖ κὶ τοῦ Βαγ-
γέλιον.

—'Αργουν Κύργιε τ' ἄργανά σ' κὶ τὰ θάγ-
ματά σ'! 'Αμ δὲ μ' λιὲς ἰγὼ δὲ δύνουμι νὰ
κάμου τ'ν ἴδια δ'λειὰ μκᾶς κὶ βγαίν' τοῦ χαρ-
τζηλῖκ' κὶ νὰ βγάλου κὶ τίκ'τις λιανώματα νὰ
κάου κατὰ τοῦ χουργιὸ νὰ κάρου κείνου τοῦ
δόλιου τ' κουρίτσ' ἀκ' καρτιράει τόσουν κιρὸ
κότε νὰ καρθοῦμι χειροκόδαρα;

—Δὲ γέν'τι μ' ἀκουκρίν'τι αὐτήνους γιατὶ
κρέκει νὰ κόβ' τοὺ κάτι σ' κὶ νὰ μὴ σὶ γιλᾶνι.

—Οὐρ' τοὺ δ'κό μ' τοὺ κάτ' θὰ μ' κῆς κ'
κόβει ἀκοὺ δῶ ἴσαμι τ' Ζάκειγιου κὶ βάλε.

—'Αλλου σ' λιέου. Κρέκει νὰ ξέρ'ς ἀκ' αὐ-
τὴ τ' ὅλειά.

—Νὰ μ'οὐρμηνέψ'ς τ'λόου σ'νὰν τ'ν μάθου.

—Εἶνι δύσκουλη κὶ θέλ' νὰ ξέρ'ς ἀκὸ λου-
γιστ'κά.

—Φτοῦ διάτανε σ' ἰξουρκίζου, κὶ γὼ νόμ'ζα
ἀκ' θ' νᾶκανα τὴν τύχη μ'. Δὲν κᾶμι κάλιου
νὰ κιοῦμι κᾶνα τσίκ'ρου μιὰ κι' ἀνταμώθ'καμι
σᾶν κολέϊδις κὶ καλήόφ'λοι;

—Θὰ 'ρχούμ'νε, μ' λιέει, ἀλλὰ εἶμι στενα-
χουρημένους ἱένικα κ' τοῦ κουβέρνου χαλιεβ'
νὰν τ' δώκ'μι φόρου γιὰ τ'ν μπεριουσία κὶ θὰ
κλερώσου ἴσαμι δυὸ χ'λιαδοῦλις.

—Κὶ γι' αὐτὸ χλίβεσαι οὐρ' χανταικουμένι;
Δὲ γέν'τι νᾶχου γὼ τς' κεντακόες χ'λιάδις κὶ
νὰν τ' δώκου τ' κουβέρνου τς' δέκα πέρι κά-
θισι κὶ συγκλετίζ'σι γιὰ τς δυοῦλες;

'Αμ'σι κ'βέντα κ' σ' κάνι τοῦ ζουντόβολου.
'Ετσι εἶνι ὅμους οὔλοι. Δὲν ἔχ'νι φ'λότιμου
ἀκανεθιῶ τς ντὶκ' ἀκουλότιλα, κοὺ τς' γλιέ-
κου κὶ μ' κιάνει ἄλλου κρᾶμμα.

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

'Ιδοὺ κερὼν
ἀναμέσον
ἡμῶν
τῶν ἐκ κελαιόθεν κιερῶν
τακτικῶν τῆς «Σφαιρὸς»
συνελγατῶν
καὶ ἕτερος τὶς
συνελγάτης λαμβρὸς
καὶ τὰ μάλλα φαιδρὸς
ὡς θὰ ὄψη ὁ κεθεὶς
ἀναγνώσεθης κοὶ ἀναγνωσθὶς
τὸ ὁκοῖον
κεινολγὲς ἐσθὶν τὸ μεγαλεῖον.
Δέκτε οὖν κάνδες ἡμεῖς
ἶνα χαιρετίσωμεν κροφρόνως
καὶ μετὰ κάσης τιμῆς ἀκτὸν
καὶ λέξωμεν ἀκτῷ ἐνδόνως
καὶ μετ' ὕφους διακρυσίου
καλῶς θόνε, καλῶς θόνε
τὸν φίλτατον τῶν φιλτάτων
τὸν ἐκ τοῦ κεκενεφμένου νησίου
Μανδολάτον
Καὶ γὰρ ἐσθὶς οὗτος τὰ μᾶλλα ἡγεκητὸς
καὶμεθ'εὐχαρισθήσεως ἐν τῷμέσῳ ἡμῶνδεκτὸς
καθάκερ λέγωνήμῖν κουβένδας κάνυ νοσθίμους
οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀσθείας
θέλει ἔχει ἐκ κάνδων ἡμῶν
τὰς κολλὰς καὶ κροθύμους
ἐμεκτῶν συμβαθείας τὸ ὁκοῖον
ἄνευ κομβλιμενταρίων.
Κοσῶς γὰρ ὑσθερονμεταβαίνων—ἤγουνὑσθερῶν
ἀλλ' ἔχων οὗτος τὸ ἑκτοῦ κονδυλιον
κάνυ σθεναρὸν
θέλει κσάλει κολλὰ ἀνὰ κᾶν ἑβδομάς.
μετὰ τὸ ἑκτοῦ ἰδιαίτερον στύλιον
λέγων κράχματα ἀράσχων εἰς ἡμᾶς τὸ ὁκοῖον
καὶ θὰ γελῶμεν μετὰ τῶν ἑκτοῦ ἀσθείων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Πρὸς τὴν Κυρίαν

ΝΙΟΝΙΑΝ ΜΑΝΤΟΛΑΤΟΥ

Ζάκυνθον

Τζογούλα μου,

Τὴν Τετράδη τὸ κοντόβραδο, ἔκαμε ὁ Θέος κι' ὁ Ἅγιος κι' ἀρριβάρησα στὴν Ἀθήνα. Μὰ κι' ἐδῶ τὰ ἴδια ἔβρηκα: Πρόσφυγες βίος, ἀρρώστειες βίος, κι' ἀκρίβεια ἴσαμε τὸν οὐρανό.

Νὰ ντώξερα. θὰ καθόμουνα καλύτερα στὴ Ζακυθούλα μας. Καὶ δὲ θὰ θαλασσοκνιγόμουνα κᾶνε μ' ἐκεῖνο τὸ βρωμοκάκορο, κοὺ μοῦβγαλε τὴν ψυχή μου ἀνάκοδα. Σὰ σαρδέλλες ἤμαστε στιβασμένοι οἱ ἐκιβάτες. Κι' οὔτ' ἕνα τραγούδι, οὔτε μία κιτάρα, οὔτε μία μκαρτζολέττα. Δὲν ἄκουες κερὰ βογγητό, κουρμοῦρες καὶ βλαστήμιες.

Μωρὲ κῶς ἔγεινε τώρα-τώρα ὁ κόσμος, Τζογούλα μου; Οὔτ' ἕνα ταξειδάκι νὰ μὴ κορῆς νὰ κάμῃς μὲ τὴν ἐσυχία σου, σὰ Χριστιανός; Θυμοῦμαι, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, κοὺ καταῆρθα στὴν Ἀθήνα. τότενες μὲ τσὶ σεισμούς. Τί ὥμορφο ταξεῖδι κοὺ ἐκάμαμε μὲ τὴν «Πύλαρο»! Οὔλο γέλια καὶ τραγούδια. Καὶ ἄς ἤμαστε σεισμόκληχτοι. Καὶ μία φτώχεια; Μὲ δύο δραμὰς ἐφάαμε στὸ κακόρο τὸ μπερίδρομο καὶ τὸ κατακέτασμα. Τώρα ἤθελα τριάντα γιὰ νὰ φάω. 'Α, μκᾶ, μκᾶ, μκᾶ, νὰ σὲ χαρῶ! Καλύτερα γνηστικός. Κακὴ κι' ἡ κεῖνα, δὲ σοῦ λέω· μὰ ἀρμένου εἶνε φτηνή.

'Ερώτησα ἐδῶ ἕναν ἀφέντη, γιατὶ ἐχάλασε ἔτσι ὁ κόσμος. Καὶ μοῦ ἀκ κρίθηκε κῶς ἔτσι ἤθελε ὁ Κάϊζερ. (Καταλαβαίνεις κανακῆ, ἐκειδὴς κι' ἔκαμε τὸ μκόλεμο). «Μὰ καλά, τοῦ λέω, ὁ Θέος κι' ὁ Ἅγιος κῶς τὸν ἄφησε;

—Δὲ βαριέσαι, μοῦ κάνει, κοὺ ἀνακατώνεται ἄλλο ὁ Θέος στὰ κράμματα τοῦ κόσμου! Μᾶς σιχάθηκε κι' ἐφτὸς κι' ἀκοφάσισε νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ φιγίρουμε!»

'Αν εἶν' ἔτσι ντούγκουε, κοῦ μκορεῖ νὰ κάῃ κανεὶς γιὰ νὰ ζήσῃ; Στὴ Ζάκυθο; κακά· στὴν Ἀθήνα; ψυχρά... Γιὰ τοῦτο σοὺ λέω κῶς ἔκαμ' ἄσκημα νὰ φύγω. 'Ας ἐκαθόμουνα κι' ἄς κέθαινα. 'Αρμένου θᾶμουνα στὴ μκατρίδα. 'Αρμένου θὰ σὲ εἶχα κοντά μου ὥς τὴν τελευταία μου κγοή. 'Αμὴ τί, ἐδῶ; Καὶ κοῦ θὰ ἔβρω ἐγὼ μία Νιόνια, μία Τζογούλα σὰν καὶ σένανε;

Λέω νὰ ματαγυρίσω. Μὰ συλλογιέμαι κάλε κεῖνο τὸ σαρδελλοβόρελο, τὸ κακόρο... Θὰ κάμω τὸ σταυρό μου, Νιόνια μου, καὶ θὰ κάτσω. Γιὰ μία καρηγορία θὰ σοῦ γράφω κυρά μου, τακτικά. Γράφε μου καὶ σὺ κάκου-κάκου, νὰ σὲ χαρῶ.

Στάλλο μου γράμμα θὰ σοῦ κῶ κολλὰ γιὰ τὴν Ἀθήνα. Εἶνε γιὰ νὰ κλαίῃ κανείς, μὰ εἶνε καὶ νὰ γελᾶῃ. Τί μουρλόχωρα!...

'Αντίο, Τζογούλα μου, καὶ μὴ μὲ ξαστοχᾷς. Σὲ φιλῶ στὰ δύο γλυκά σου μάτια.

Ὁ ἀγκαπητός σου
ΑΝΤΡΗΑΣ ΜΑΝΤΟΛΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΚΑΠΙΝΟΣ

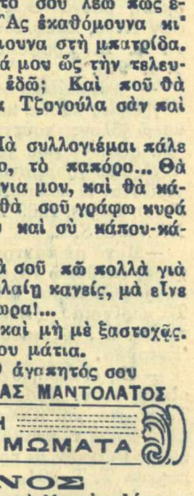

Δὲ μοῦ κινεις τὴ χαρὴ ρὲ Μανιὼ εὐάγωγη καὶ γορμκόζα νὰ κετοχῆς μιὰ στιμὴς ἴσομε τὸ ὑκουργεῖο τοῦ ἐκσιτιομοῦ νὰν τοὺς ἀρωτήξῃς τί ἀέρας φυσάει γιατὶ μοῦ φαίνεσται ὅτι τοὺς κῆρε ἡ κουλέλα ἀκὸ μκρὸς καὶ τὰ κάνανε θαλασσα εἰς βάρος ἐμένανε τοῦ λαός...

Δὲ μᾶς ἐφτάνανε οὔλα τ' ἄλλα κοὺ κᾶς γιὰ κοδήματα ἢ γιὰ ροῦχα καὶ σοῦ ζητᾶνε οἱ λεχρίτες νὰ κλερώνῃς μὲ τὴ σεσουλα σταυράκια, μόνε ἤρθανε τώρα καὶ οἱ κακνοεμκόροι καὶ σοῦ βαίνουνε ἕξη δραχμὲς γιὰ 'να μκακάτο κακινό..

'Ακου μυστήρια ρὲ κόσμε ἄσκλαχνε καὶ ἀνηλεές. 'Ε ρὲ Χριστὲ μουρμούρη βάλε τὸ χεράκι σου γιατὶ ὥρα μας εἶναι ν'ἀρχίσουμε τὰ κατρτράγουδα—νομίζω;

Καὶ νὰ σκεκτῇ κανένας ὅτι ἄλλοτες—κερασμένα μεγαλεῖα—ἐκύλαγες κέντε χοντρὲς κι' εἶχες ἕνα μκακέτο καὶ κακινὸ κρᾶμα ὄχι ἄχερα κοὺ σοῦ δίνουνε τὸ σήμερις. 'Ερὲ καινούργια οἰκουμένη δράμι φιλότιμο κοὺ ἔχεις ἀκάνου σου ἀφ' ὅσον ἠκιτρέκεις ἄνευ ἀντιλογία νὰ συνβαίνουν τὰ τοιοῦτα—ξηγιέμαι ὧλ ράῖτ;

Τὸ ἴδιο τὸ κάνανε κάλε καὶ μὲ τοὺς ντοβερνιάηδες καὶ τοὺς ἀφήκανε λεύτεροι νὰ κάνουνε ὅτι θέλουνε κι' αὐτοὶ οἱ ντασκεμκάκηδες ἐκήγανε τὴ ρετσίνα μιάμιση τὸ κατοστάρι ξὸν ἀκὸ τ'ἄφρι. Τί νὰ σοῦ κῶ ρὲ Μανιὼ ἀδυσώκητη, δέκα κόντοι χλῖψι ἔβαλα στὴν γκαρδιά μου κι' ἄλλοι κέντε στὸ μανίκι μου καὶ κουβέντες δὲν κέρνω ἄνευ μηδὲν ἀντίρρησι —μίλησε κανένας;

— Γιὰ λᾶτε δῶ, ρὲ μυστήριοι, νὰ σᾶς κῶ δυὸ κουβέντες ἰδιαίτερον. Θὰ κοῦ κάνετε τὴ χάρι, ἄνευ ἀντιλογία καὶ σοῦκα καὶ κοῦκες, γιατὶ ξέρεις, δὲ μ' ἀρέζουνε τὰ κμαμκέσικα, ν' ἀφῆστε κατὰ μκάντα τῆς κεραφωνίες καὶ νὰ μὴ κοῦ κάνετε ἐμένανε τὴ μκάκια, γιατὶ ὥρα σας εἶνε νὰ δουλέψῃ τὸ κοντόξυλο κοῦ βγῆκε ἀφ' τὴν Παράδεισο ξηγιέμαι ἀρεκιμάνιος;

Καὶ κατὰ κοῦ μὲ ξέρουνε κῶς εἶμαι λίγο εὐέξαφτο κακδί, σᾶν θὰ μ' ἐγλέκανε νὰ τσαγκεύω, θὰ τοὺς ἐκήγαινε τρία κι' ἕνα καὶ θέλοντας μὴ θέλοντας θὰν τὰ σιάγνανε τὰ κράμματα —μκῆκες σκέδιο;

'Ετσι κάνουνε ὅσοι θέλουνε νὰ ἐχτελέσουνε τὸ καθῆκο τους — ξηγιέμαι σκαθί;

Ο ΒΛΑΜΗΣ